

MIDNATTSROPET

LATORP '91

Reportage och bilder sidan 2-3, 9-13

Sommarkonferensen i år samlade många utländska gäster. Majoriteten av dessa kom från Latinamerika.

Doris Diaz, läkare från Dominikanska Republiken gav inblick och hälsning från missionsarbetet i Santo Domingo.

Inför Jesu tillkommelse

ARNE IMSEN
från konferensen

Sidan 6

NYtändning i Falköping

Se sidan 16-17

FÄNGELSEMISSIONEN
Rapport från STINA FRIDOLFSSON,
Dominikanska Republiken

Foto: THOMMY JAKOBSSON

- ① Det var mycket simultantolkning i mötena; här till spanska av Berno Widén.
- ② Jonathan Rodriguez, från Comunidad Maranatha i Dominikanska Republiken, hittade sin plats vid trummorna.
- ③ Doris Diaz, läkare från Dominikanska Republiken in-

formerar församlingen om klinikverksamheten i Santo Domingo.

- ④ Folke Jakobsson och Hans Lindlöw berättar inspirerat från sitt besök hos syskon i Sovjet.
- ⑤ Arne Imsen undervisar konferensförsamlingen.

- ⑥ Hanna och Linnea äter glass i äppelträdet.
- ⑦ I eftermötet samlades många längtande till bönet.
- ⑧ Gunno Andersson och Kjell Hellström dekorerade stan med banderoller om konferensen.
- ⑨ Även de yngre kände allvaret i mötet.

ARNE
IMSEN

Individens omvändelse och frälsning, var gudsrikets väg till seger i den urkristna tiden. Senare tiders tal om ett kristet samhälle är avfall och ett annat evangelium, vilket borde vara helt uteslutet från väckelsekristen förkunnelse.

När kristendom upphör att ta sikte på individens frälsning och degraderar sig till en inomvärldslig reformrörelse i partipolitikens och statens tjänst, då har den förlorat sin identitet och sin ursprungliga kraft som omdanande och opinionsbildande maktfaktor. Guds Ord och historiens vittnesbörd ger klara besked om vad sådan sammanslutning leder till.

Det finns en ganska utbredd benägenhet att förringa värdet av genuint evangeliskt arbete. Kristnen filantropi och socialt arbete, som för länge sedan urartat till medveten goodwillsträvan, tycks däremot vara lösenordet. I den pågående debatten om hjälpen till U-länderna har vi ofta fått höra om missionens många och stora förtjänster – inte minst från dem som driver denna mission. Verksamheten har i många stycken också vunnit samhällets gillande och dess hjälporgan har anslagit betydande summor av skattemedel. Utan tvivel finns mycket kärlek och äkta missionsnit hos de många offrare, som utgör den ekonomiska ryggraden i missionens arbete. Men vilken målsättning har de som förvaltar dessa medel?

Kristendom och politik

Denna fråga är mycket beaktansvärd ty den levande kristendomens mål är utomvärldsligt och dess uppgift i tiden gäller i första hand människornas eviga frälsning. Hur behjärtansvärda andra, näraliggande uppgifter, än kan förefalla, så måste detta evangeliska mål vara det allra väsentligaste.

Ovanstående kanske uppfattas som agitation för passivitet inför samhällsutvecklingen och den sociala välfärden. Detta är i så fall en helt vilseledande tolkning. Varje individ – och i särskild grad den kristne – har ansvar för sin samtid och det samhälle i vilket han lever. Frågan är huru detta ansvar på bästa sätt skall komma människorna tillgodo.

Det sker i vår tid en allt tydligare förskjutning så det timliga tränger undan det eviga. Det försiggår en glidning mot det sociala evangelium, som alltid varit församlingens stora olycka, och bliviti en orsak till söndring och splittring. Ansvaret för människornas eviga frälsning är församlingens första och sista plikt och kan fyllas endast då de eviga tingen får inspirera, entusiasmera och förnya de kristna.

Ju mer församlingen är beroende av sin stora uppdragsgivare, ju större möjligheter har hon att fylla sitt ansvarsfulla värv i en ond värld. En församling i avfall förmår icke fullgöra sin kallelse. En förflackad och världslig samling kristna bekännare kan omöjligen presentera korsets evangelium med överbevisande kraft. Icke allians men distans i förhållandet till

världen, är en av de stora hemligheterna till varaktig framgång för Guds verk.

Den andliga tillbakagång som sysslandet med samhällsfrågorna innebär, döljer sig ofta under framåtskridandets vapenskrud.

Ökat kristet samhällsinflytande!

Gränserna måste vidgas.

Isoleringen skall övervinnas.

Större livsrum för kristendomen.

Se, där några av de paroller under vilka man marscherar upp idag.

Då man närmare granskar andan i denna offensiv upptäcker man att hela aktionen är ett grundskott mot en av huvudprinciperna för nytestamentlig evangelisation. Betoningen ligger här på reformer av samhället, då Nya Testamentet däremot alltid lägger betoningen på individens omvändelse och förvandling genom evangeliets omskapande makt, för att på detta sätt räddas ut ur ett avogt släkte och en samhällsordning som går mot sin upplösning och sitt totala sammanbrott.

"Också med många andra ord bad och förmanade han dem, i det han sade: 'Låt frälsa eder från detta vrånga släkte.'" App. 2:40.

"Eftersom nu allt detta sålunda går till sin upplösning hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld och himlakroppar smälta av hetta! Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte." 2 Petr. 3:11–13.

En människa vunnen för Gud betyder ofantligt mycket för familj, släkt

fortsättning sidan 30

HÖGaktuellt!

Trender i 'kristenheten' en pingstpastors funderingar

av GÖSTA KARLSON

Som resande bibellärare med eskatologien som 'specialité' kan man inte undgå att notera vissa trender. Naturligtvis tänker jag då på våra församlingar och den andliga situationen ibland oss.

Var tid har sin egenart på olika områden. Med sorg erfar man att 40- och 50-talets väckelsemöte har fått ge rum för andra aktiviteter. En yngre generation har svårt att greppa den atmosfär som präglade de samankomsterna. Guds Ande... väckelsens Ande vilade ofta över samlingarna och en sund förtätad atmosfär förde många fram till en levande tro. Som förkunnare så upplever man det väldigt jobbigt, då man dels känner att samme gode Ande är 'åfärde' men störs av le-kande barn(!) i mötet.

Sånt förekommer mycket, mycket ofta och man lider i sin själ. *Guds Ande är oerhört känslig!* Så här bör det inte vara. Låt varje möte ha sin karaktär. Söndagsskola och ungdomssamlingar är barnens och de yngre tonåringarnas privilegie. Så kunde vi också nämna om församlingens högtidsstunder d v s förmiddagsgudstjänsten o s v.

Nu är det emellertid en annan sak som ligger alldeles oerhört tungt på mitt hjärta i det yttersta av dessa dagar. Nämnde om att varje tid har sin karaktär. *Nu har vi kommit in i en ny tid!*

Skall jag vara helt uppriktig så är jag minst sagt förvånad över dagens framtoning i våra samlingar. Tänker då inte enbart på vad jag skrivit härovan.

Att förkunnelsen skall ta upp de elementära och grundläggande sanningarna, ja, det säger sig självt. Skriften talar klart om de första grunderna. Vidare så finns det plats i våra kyrkor för den gängse förkunnelsen. Likaväl så häpnar jag, minst sagt, över att man så sällan tar upp de profetiska texterna i predikans form. När man gör det så blir det i ganska allmänna ordalag. Man vill ju inte hemfalla åt överdrifter eller ta allt för allvarligt på tingen. Precis som om man alls skulle kunna ta för allvarligt på dagens händelser i vår värld för att nu inte säga 'de framförliggande tingen'.

Mig veterligen har jag aldrig i nån' predikan hört någon varna för t ex New Ages. Ingen tar heller upp vad Uppenbarelseboken säger om skökokyrkan, för att nu bara nämna något.

Bättre än kanske många tjänare, vet jag vilken djävulsk kamp som föregår en föreläsning om dessa ting. Har man rest i mer än ett kvarts sekel och talat i de här

sakerna så förstår man vad Paulus menar då han talar om kampen mot ondskans andemakter.

Hörde att en församlingsspastor från Örebro hade berört de här tingen och också berättat hur han måste fasta och bedja innan han offentligt går ut med detta. Ja, det är bra att man också på det hållet får känna av den sataniska strid som förutsätts för att tjäna Gud. Man skall aldrig försöka att slå ett slag för Guds rike om man inte först har vunnit seger i andevärlden. För övrigt så vinnas det inget här på jorden då det gäller sjä-lars frälsning, som inte först har vunnits i den sfär där mörka makter härskar.

Pris ske Gud, JESUS har övervunnit dem alla. Men själafienden vet att hans tid är kort och därför attackerar han de få som tar upp striden. Här behövs alltså en renässans vad beträffar förkunnelsen. Men det kostar allt att få den förnyelsen och... att bära den vidare.

Vi behöver få tillbaka väckelsemötet skrev jag härovan. Vår tids väckelsebudskap är bibelns sanningar om vad som väntar en värld som har vänt Gud ryggen. Men Herren frågar alltfört 'vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare'?

Det är sent på jorden. Utan att förfalla till svärmiskhet så vill jag ändå säga, att här har vi inget att hämta. Som trons folk bidar vi den himmelska staden. Men vi får aldrig glömma vår uppgift att vinna människor. Fast då räcker det inte med alldeles så fina predikningar oavsett ämnesområde. Det finns inget som väcker folk som att få lyssna till Guds Ord och då inte minst de profetiska texterna. Bibelversar som gäller vår egen tid.

Det är inte svårt att få anknytning till profetord som rör våra dagar. Alla vet ju att våra vatten håller på att förgiftas. Uppenbarelseboken talar om detta. 'Vatten skall förvandlas till blod...' Då samma bok talar om hur solen skall 'bränna människorna' så förstår nästan alla att det mycket väl kan gälla ett uttunnat ozonlager.

Så kan man fortsätta, och vi skall tala om dessa ting! Även om Guds församling aldrig kommer att uppleva allt detta (den stora vedermödan) så bör det predikas för att varna folk så de söker fädernas Gud. Men också vi själva, vi som bär det kristna namnet, också vi bör uppfordras till mer hängivenhet och helgelse.

Något av det som ligger framför har alltså redan visat sig om blott i sitt embryo. Är vi i initialskedet av en 'ny tid' av den karaktär som här till en del beskrivits, ja, då bör alla vakna... både syndare och fromma.

Predikan
av
ARNE
IMSEN

INFÖR JESU till

När vi möter uppbrottssignalerna sitter vi fast i stora maktblock som vill hindra oss att komma vidare. Vi måste få tag i den tro som har senapskornets kvalitéer, så att vi kan säga till maktblocken och otrosbergen: "Häv dig upp och kasta dig i havet."

Vi måste få tag i kristendomens kärna och förstå hemligheten till det som kallas för tillväxt. I vår okunnighet har vi reducerat det till en fråga om rekrytering. Vi vill se matriklarna friserade och väntar statistiska och numerära framgångar, sådana som kan mätas med politiska instrument.

I vad mån är Jesu tillkommelse önskvärd? "Vad skulle det innebära om Jesus kom just nu?" Jesu tillkommelse är ett angeläget och viktigt budskap, men frågan är i vad mån vi verkligen älskar hans tillkommelse. Det finns tydliga tendenser på att vi har ganska dimmiga eller luddiga begrepp om detta. Vi envisas med att göra detta till en känslöfråga, vi tycker att det är uppbyggligt och välsignat, men vi måste göra klart för oss att budskapet om Jesu tillkommelse är något mycket mer än en tillfällig känsla av framtida hopp.

Trögheten är en av de stora synderna och vi blir lätt offer för den. "Omsider kommo ock de andra..." läser vi i Markus. Trögheten gäller på många områden. Om vi inte blir "förälskade" i Ordet är vi dödsdömda, det enda som kan rädda oss är Ordet. "Dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning..." står det. Det är kristendomens första kriterium; att sträva efter kunskap. Allt eftersom denna kunskap saknas kommer också väckelsemötet att förlora sitt djup och sitt allvar. Ordet är näring och vi ska växa till. När vi hör ordet församlingstillväxt, tänker vi på rekrytering, vilket sett ur den här synpunkten är förfärligt ödesdigert. Tillväxt är att vi växer till i kraft och tro. Det finns inget annat medel för tillväxten än Guds Ord.

Sju gånger står i sändebreven: "Den som har öra han höre vad Anden säger till församlingen..." Vi hör många andra bulletiner, så många budskap som berör och kittlar oss i öronen och sätter tillvarons hjul i rörelse. Vad vi behöver är Guds Ord.

Det är skrämmande att vi förväntar oss att Gud ska verka emot sitt eget ord, som något slags hokus pokus, en mystisk magik eller vågrörelse i tiden

kommelse

och så ska det bli väckelse, fast man i realiteten har undanröjt alla förutsättningar.

Att Gud, då allt är spolerat och förstört, skulle sända en väckelse är ett självbedrägeri. Om den helige Ande ska brinna måste han ha något att brinna i. Anden brinner inte i köttet, det enda Anden kan brinna i är Ordet. Det ger näring åt elden. Men det räcker inte. Isak frågade, när han tillsammans med Abraham gick upp till Moria berg: "Här är elden och veden, men var är offret?"

Jesus sade: "Jag har kommit för att tända en eld och huru gärna ville jag icke att den redan brunne"... Kärlekens eld är tänd. Den tändes på pingstens dag efter Golgata. Då var offret givet – Jesu offer – då; föll elden. Det var himlens svar på försoningsoffret och himlen proklamerade att allt var fullbordat. Jesus var uppstånden, försoningsverket hade fått sitt fulla frälsningsvärde genom det.

"När vi hör ordet församlingstillväxt, tänker vi på rekrytering. Det kan vara ödesdigert."

"Dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning...", vilket ju är väldigt enkelt. Det var inte apostlarna som höll fast människorna, fastän det ofta verkar som det skulle vara så. Varför var man så mån om att gripa tag och sedan hålla fast? Det tyder på att väldiga krafter vill rycka oss bort; samtida krafter som arbetar målmedvetet på alla plan, ibland genom människor och ibland genom andemakters infly-

tande.

Det finns en plan, en avsikt och inriktning att få oss bort från det som är livsnödvändigt och in i något som blir ett dåligt surrogat. Istället för bibeln blir det kristen veckopress. Det är ett exempel och ett alternativ. Den kristna veckopressen är helt livsfarlig för trons liv. Vi tror att vi inte påverkas, men ska vi läsa en artikel tar det någon timme. Vi har stulit tiden och tidningen eller artikeln går före studiet av Guds Ord.

New Age och andra fenomen i tiden, kommer att fullständigt bryta sig fram genom alla skikt och läger utöver hela världen. Tro inte att denna våg, denna flod av influenser, makter och krafter kommer att kunna hejdas vid våra dörrar, om vi redan har budskapet i våra egna hjärtan och liv. Allt som ersätter Ordet kommer att bidra till Antikrists framgångar.

Människor kommer ofta flåsande till mötena, vanligtvis lite för sent, och de orkar inte vara med om en timmes predikan. Man orkar inte, fastän vi borde sitta i timmar och läsa och studera bibeln. Äta bokrullen och ta emot den.

De som tar lätt på det kristna livet kommer aldrig att kunna vara bärare av någon väckelse. De kommer att bli tidsandans bästa och enklaste verktyg och redskap. Det är olustigt att konstatera att läsarna är borta och det har kommit en skara människor som längtar efter äventyr och söker sensationella fenomen – människor som saknar barlast i tillvaron. De har ingen stabilitet och flaxar från den ena yterligheten till den andra och har ingen ro och orkar inte med stillhet.

Vi gör oss själva till arkitekter och konstruktörer och försöker med alla medel åstadkomma ovanliga manifes-

tationer, istället för att sätta oss ner, läsa Guds Ord och låta det verka, var-till Han har sänt det. Tänk efter, besinna dig och bli nykter, så att du kan lyssna, studera, forska, ta emot, vägledas och bli orienterad så att du inte kommer att uppleva att Jesus kommer som en tjuv. Jesus kommer inte för att hämta något som inte tillhör honom. Men för många kommer han som en tjuv.

För dem som är redo, kommer hans tillkommelse inte att bli någon sensation. Det blir som att åka hem från en resa i främmande land. Landskapet skiftar och det kan vara förändringar, men vi tänker inte stanna vid någon hållplats utan vi ska hem. Hela vår längtan och koncentration står till detta. Har vi varit på semesterresa är det skönt att komma hem, men har vi varit flyktingar i främmande land, uppskattar vi hemlandet på ett annat sätt. Men vi är inte flyktingar om vi är assimilerade och har slagit oss till ro och begärt asyl i världen.

De tio jungfrurna måste väckas och de måste ut ur det de gått in i. "Se brudgummen kommer, GÅN UT och möten honom..." Rakt genom hela bibeln möter oss detta entydiga budskap från första Mosebok till Uppenbarelseboken. För Guds folk, trons människor, har budskapet alltid varit, gå ut; ut från Egypten, ut från Babylon, ut från världen och ut från religiös trældom. Det är ett skärande, genomträngande budskap mycket obehagligt att höra.

När såg vi ett möte fyllt med tårar sist? När var vi med om en upplevelse som gick så djupt att vi försmäktade av hans närvaro. Då Guds Ords inboende härlighet uppenbaras, ställer man åter frågan: "Vem ska kunna uthärda hans tillkommelse?" Vi läser om detta i Malaki. Den gråtande profeten ropar ut sin vanda och förtvivlan. "O, säger han, att mitt huvud vore en tårebrunn och mina ögon en vattenkälla, då skulle jag gråta dag och natt". Jag undrar om det finns någon tid före vår som haft så många fallna och så få gråtande, lidande och sörjande. "Jag skulle vilja gråta dag och natt över de fallna bland mitt folk..."

"Himlen söker inte ljud och effekter, den söker mottagliga hjärtan."

Så fick han också enorm betydelse. Det var vad profeten sagt som kom att bli signalen för Daniel och nyckeln för Israel, när de befann sig i fångenskap i Babylon. Den gråtande profeten blev allt mer impopulär, han kastades i de

fortsättning sidan 26

Kära maranatasyskon; Jesu frid!

Vi sänder de varmaste hälsningar från utposten i Dominikanska Republiken. Vi har fått telefonrapport från konferensen i Latorp, och gläder oss. Här har vi ett ständigt växande missionsarbete; speciellt i fängelset. I lördags besökte Bertil, Maritta och jag fängelset Victoria. Bertil hade glömt sätta på sig strumpor, och blev stoppad i porten av en bestämd korpral som inte accepterade att han traskade in i sandaler med tårna nakna. Men en annan polis förbarmade sig över honom och såg till att han fick hyra strumpor för tjugo peso, och missödet avhjälpes. Vi hade gitarren med, och tänkte ha ett litet möte i Eliseos cell. Men från det att vi kom in, hade vi en hel grupp fångar omkring oss, som ville fråga om hur deras rättsprocess avancerar, om den medicin de väntar på ännu finns tillgänglig, och om vi hade några nya testamenten.

Vi satte oss i adventistkyrkan och samtalade. En fånge lånade gitarren, och sjöng några sånger. Det var gripande att lyssna till den mjuka, vemodiga stämman, när han sjöng sången om fåret som gick vilse, och om herden som lämnade de nittionio för att söka upp det förlorade fåret.

Det blev stilla i den annars så skråniga hopen. Evangelium har börjat tränga in på många sätt ibland fångarna. Någon kom fram, och berättade glädjestrålade att han äntligen fått sina papper från häktningförhandlingarna, så att rätttegången kan gå av stapeln:

Tack så mycket för hjälpen!" Jag blev mycket rörd. När någon desillusionerad, bitter fånge, som tappat tron på det mesta åter kan känna tacksamhet – då har Guds Ande börjat verka! Eliseo hade en lista med fjorton namn på fångar han samtalat med under veckan; fångar som var ledsna och nästan desperata över att de inte visste något om sin process. Om deras papper som ligger begravna under stora högar av andra fågnars utredningar, sådana som har advokater, och inflytande genom sina familjer. Och jag skrev.

En fånge som vi haft kontakt med ett tag, kom och frågade litet försiktigt om jag hade möjlighet ordna att han fick sin doktorsavhandling renskriven på maskin. Han har suttit två år och väntat på häktningförhandlingar. Han har under tiden försökt avsluta sina studier i nationalekonomi, förutom att han tillverkar prylar i skinn.

Jag bad honom visa mig avhandlingen när den är färdig. "Om det inte är alltför många sidor, kanske jag kan hjälpa dig!" sa jag. De som kämpar med något konstruktivt för att stå emot den destruktiva miljön i fängelset, måste verkligen uppmuntras.

Vi sökte oss sedan till Eliseos cellhörna för att där få en stunds stillhet med bibelläsning och bön. Men hans cell fungerar närmast som ett kontor dit medfångar söker sig för att fråga och samtala. Eliseo fick en aktuell kopia av "fånglistan" för att under veckan ge information om de åtgärder som vidtagits för dem som finns uppskrivna.

Vi läste Guds Ord, bad och sjöng. "Gud är på tronen ännu." Proklamationen steg som en triumferande lovsång från fängelset. Och vi upplevde frid och glädje vid denna påminnelse.

Så var det dags att gå. Vi hade eskort hela vägen ut av fångar som fått förtroende för Eliseo och hans vita vänner. "Kan du ringa min mamma och be henne komma hit på måndag". En lapp med telefonnummer stacks i min hand.

Ja, detta var en glimt från fängelsebesöket i lördags. Söndag kom till vårt förmiddagsmöte en man som släpptes från fängelset veckan innan. Det var nu andra gången han kom till möte. Han hade med sin mor, sin syster och hennes barn. Dessutom kom Doris mamma tillsammans med Doris pojke och syskonbarn på möte. Vi påmindes om Upp. 19, ryttaren på den vita hästen, vars namn är Trofast och Sannfärdig och som strider i rättfärdighet. Vilken dag det ska bli, när han har underlagt sig allt, och det inte finns mer orättfärdighet, korruption, ondska, sjukdom och nöd"

Marcelino ringde från Barahona, och undrade hur vi mädde. Han sände många hälsningar till konferensen, och berättade att den odling han har för kommunitetens räkning utvecklas bra. Majsen växer, och han har planterat yuka. Nu undrar han om vi inte vill komma och inspektera, och samtidigt hjälpa honom transportera mera yuka från Barahona till Villa Jaruaqua, där han har sitt lantbruk.

Vi konfererade litet, och kom överens om att Bertil, Maritta och Stefan kunde åka. De tog med kamera för att fotografera och kassetter för att sälja på vägen. Det är ju värdefullt att Bertil får bedöma hur odlingen utvecklas. Marcelino skulle ltosa dem att även hälsa på Artemio, samt Roas anhängare. De åkte måndag morgon tidigt, och räknar med vara hemma tisdag kväll.

Här i huset har vi nu en duktig hjälprea i Sandra, Orquidia's yngre syster, som efter att ha varit hos sin mor ett tag, äntligen ville återvända till gemenskapen. Hon städar och sjunger, lagar mat och kvittrar och springer ären-

fortsättning sidan 31

Maritta och Bertil Prybil

Stina
Fridolfsson

Samuel, Angelica och Priscilla Pio Perez

MayGrethe och Jonathan
Rodriguez

ETT ÖGONBLICK AV NÅD

Foto: THOMMY JAKOBSSON

■ ■ ■ Sångarna sjöng inspirerat, det var väckelsemöte och när inbjudan gick ut i det fullsatta tältet, var det många som kom fram till "bönetältet" längst fram. Flera blev frälsta under veckan, många förnyade och de allra flesta upplevde något av den helighet och det allvar som präglade sammankomsterna. Jesus kommer snart, är vi verkligen redo att möta honom, eller har vi likbildats med denna värld på ett sätt som gör att vi känner oss hemma där?

I bibelstudierna ställdes man inför ett omutligt allvar, gårdagens erfarenheter räcker inte till för att möta dagens behov och påfrestningar. Det handlar om att gå vidare på trons väg, att VÅGA göra det i denna tid, där budskapet ofta är så utslätat och evangelium så rationaliserat. Men fortfarande gäller att följa Jesus Kristus och det på ett sådant sätt att han kan använda var och en av sina lärjungar.

AFRIKA

Från norra Afrika hade konferensen besök av ett ungt par, Fethi och Leila som fått kunskap om Herrens väg genom Moussa och Noomi, som under många år arbetat bland araberna i Nordafrika. Nu fick gästerna undervisningen tolkad till arabiska och kunde ta del av möten, sammankomster och gemenskap. I mötena surrade olika tolkgrupper, det var arabiska, tyska, engelska, men framförallt spanska. Agneta Orellana, församlingens "officiella tolk", hade många som lyss-

nade när hon förmedlade budskapet till spanska.

Det var en stor grupp som kommit från Sovjet, där de studerar och nu hade de kommit till Bällsta Missionscenter och därifrån blev det naturligt att följa med till konferensplatsen. Där mötte de budskapet mer koncentrerat och de lyssnade för att höra var församlingen stod i olika frågor. Orättvisorna i världen, klasskillnader, hur ställer man sig till detta?

DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Genom Berno Widéns missionsappeller, gavs en ny tyngd och inriktning för missionsarbetet. "Man måste ödmjuka sig och gå ner på folkets nivå..." Det var inte bara ord, det förnams och syntes, att också predikanten var djupt engagerad. Just missionen i Dominikanska Republiken, som ju handlar om arbetet i fängelset, gjorde att några av de latinamerikanska studenterna från Sovjet blev övertygade om allvaret i den kristendom de nu mötte, och som var så annorlunda än både katolsk och ortodox kyrka.

Doris Diaz, läkare från Santo Domingo, var också med i konferensen. Med sin katolska bakgrund var det mycket som var nytt för henne, men hon lyssnade, trodde och lät sig döpas. Egentligen tyckte hon att hon redan var döpt, men efter att ha läst bibeln, samtalat och lyssnat blev hon övertygad och tillsammans med trosyskon från Cuba, Dominikanska Republiken, Ecuador och Sverige gick Doris ner i dopgraven för att begrava

det gamla livet och uppstå med Kristus.

Hans Lindelöw och Folke Jakobsson har nyligen återkommit från en resa i Sovjet, där de har kontakt med skoregistrerade kristna. Nu berättade de om sina intryck i ord och bild. Många timmars video har de med sig från sin resa och en hel del av detta visades i mötestältet under konferensveckan.

I förkunnelsen togs upp olika företeelser i tiden. Jan Egil Hafsahl talade om EG, där han gav en historisk bakgrund, han talade även om New Age, Per Arne Imsen talade om den kristne och musiken och Arne Imsen om kristendom och/eller politik, eller som han sa om "himmelrikets politik". Detta för att ytterligare förkorta det som framfördes, men som naturligtvis kommer att redovisas i Midnattsropet.

GOTT BETYG

Dagens Nyheter uppmärksammade konferensen och publicerade text och bilder. "Den sista av den gamla hårda skolans väckelsepredikanter..." sas det om Arne Imsen, och det var ju ett gott betyg.

Gunno Andersson som var konferensvärd, hann också predika och ha bibelstudier i olika möten. Bland övriga medverkande kan nämnas; Alf Peterson, Mikael Eliasson, Robin Widén, Märta Berg Strömmare m fl.

"Konferensen var en oförglömlig upplevelse", sa en ung studerande från Sovjet. Med det instämmer man innerligt. ■

ULLA NÄSHOLM

Foto: THOMMY JACOBSSON

De spanskitalande vinnerna delar med sig av sin sångarglädje i konferensen.

Intervju med NESTOR CARVAJAL, Sovjet.

– Jag har hittat den kristna vägen!

–Jag var som en sten, orubblig, stark och perfekt. Men medan jag lyssnade till bibelordet blev det som en spricka och till slut vittrade det hårda bort. Det skedde verkligen något inom mig.

Nestor kommer från Sovjet, där han studerar geologi vid universitetet i Moskva. Ursprungligen kommer han från Ecuador, men studerar nu i Sovjet genom stipendium som ges till många ungdomar i latinamerikanska länder. Nestor är gift och har sin familj i Sovjet och troligen blir han kvar där, även om han just nu inte vet hur det blir i framtiden.

Det var Manuel, som var med i förra årets sommarkonferens som inspirerade Nestor att komma till Sverige den här gången. 1987 var han i Sverige under en månads tid. Mycket har förändrats på den tiden, anser Nestor.

–För fyra år sedan var det annorlunda. Nu verkar det som om Sverige har stora svårigheter. Den ekonomiska situationen är svår, och jag har läst en del om den svenska politiken etc.

–Det är stor skillnad på den sociala gemenskapen i Sovjet och Sverige. I Sovjet håller familjerna ihop på ett annat sätt, man tar hand om varandra och hjälper grannar och släktingar. I Sverige verkar det som om ingen bryr sig om den andre. Jag tror att det är den ekonomiska situationen som gör det. Var och en har sin ekonomi, och man är inte beroende av någon. Det gör att var och en lever för sig själv och inte tänker på sina anhängare eller

vänner. Det är vad Nestor uppfattat av samhället utanför församlingssamfundet.

Under några månader har han varit på Bällsta Missionscenter och där sett ett annat sätt att vara. Nu var Nestor också med om maranatafolkets sommarkonferens i Latorp, utanför Örebro. Det blev en vändpunkt i hans liv.

Nestor blev döpt under konferensen. För honom var det ett stort steg. Han beskrev sig så här:

–Jag var som en sten, orubblig, stark och perfekt. Men medan jag lyssnade till bibelordet blev det som en spricka och till slut vittrade det hårda bort. Det skedde verkligen något inom mig.

–Men det var inget lätt beslut jag tog. I flera veckor kämpade jag med det jag mött. På kvällar och nätter läste jag bibeln och tänkte över allt jag hade hört. Jag upplevde att jag var helt tom.

–Sedan länge hade jag omfattat vänsterns filosofi, även om jag inte direkt var kommunist. Kapitalismen lurade människorna och de kristna och deras värld hade jag lämnat för länge sen. Vilken väg skulle jag gå eller vad skulle jag tro på?

–De kristna jag nu mötte var annorlunda än dem jag mött i katolska eller ortodoxa kyrkan.

–I konferensen blev informationen djupare och mer omfattande. Dessutom var det aktuella teman som togs upp, t ex musiken, New Age etc. Jag var på något sätt innesluten i allt detta. Jag förnekade Guds existens. Under lång tid brottades jag med detta och det var en svår process inom mig. Ibland var jag arg och tyckte att jag inte skulle tänka mer på Gud och allt jag hört.

–Det verkade omöjligt för mig att komma fram till tron. Men när Arne Imsen talade, bröts mitt skal sönder, jag har aldrig upplevt något liknande. Först blev jag rädd. Hur kunde detta hända mig? Men sen blev jag glad när jag förstod att jag kunde ta emot. Det var ett val jag ställdes inför. Idéerna jag hade, måste brytas sönder och jag tog emot evangelium.

–Hur det blir i framtiden får vi se senare, ibland tänker jag på att återvända till Ecuador, men för familjens skull kanske det är bättre att bo i Sovjet.

–När jag berättar att jag blivit kristen kommer de nog att se på mig som ett sällsynt djur. De frågar nog: "Är det verkligen möjligt att DU blivit en kristen...? Men människor är så olika och jag tror att många gärna vill höra mig berätta om vad jag upplevt.

–Nu har jag sett videofilmen som Folke Jakobsson och Hans Lindelöw visade från Sovjet och jag har förstätt att det finns protestanter där. Kanske jag kan få kontakt med några av dem. Jag hoppas kunna bevaras på den väg som jag har börjat på nu. Jag tror att Gud skall visa mig vad jag skall göra.

–Så vill jag också säga hur tacksam jag är till församlingen som tagit emot mig och hjälpt mig att hitta den kristna vägen. ■

ATT GÖRA GUDS VILJA

SAMUEL PIO PEREZ

Jag är så glad att kunna vara med i konferensen ännu en gång och kunna fortsätta framåt i tro. Jag har tänkt mycket på en sång, den har varit som en flod som vället fram i mitt hjärta och har sjungit den överallt. Ibland när jag åkt tunnelbana har jag börjat sjunga och alla har tittat på mig. Sången lyder: "Ske din vilja med mitt liv."

Jag har en längtan att göra Guds vilja, och jag vet vad som är Guds vilja. För en människa som lever i denna sista tid är det inte lätt att göra den. Ingen VILL göra Guds vilja. Det kan man se i världen när man ser skillnaderna mellan länder och folk. Det är svårt och den väg Gud visar för den

som vill följa honom är inte heller lätt för en människa.

Om man vill göra Guds vilja måste man veta vem som är skaparen och veta på vem man tror. Jesus Kristus talar om att den som gör hans vilja, han måste förneka sig själv. Det är precis vad vi inte vill. Vi vill ha Jesus med oss, men föra honom dit vi vill gå. Men han vill leda oss på SIN väg. Det är det som är skillnaden. Jesu väg leder, för att säga det kort, – till döden. Men Jesu väg visar en tro och ett liv, inte jordiskt utan något himmelskt.

Jag skulle vilja läsa ett ord i 2 Tim. 2:11:

"Detta är ett fast ord ty hava vi dött med honom skola vi ock leva med honom. Äro vi ståndaktiga skola vi få regera med honom. Men förneka vi honom, skall han förneka oss."

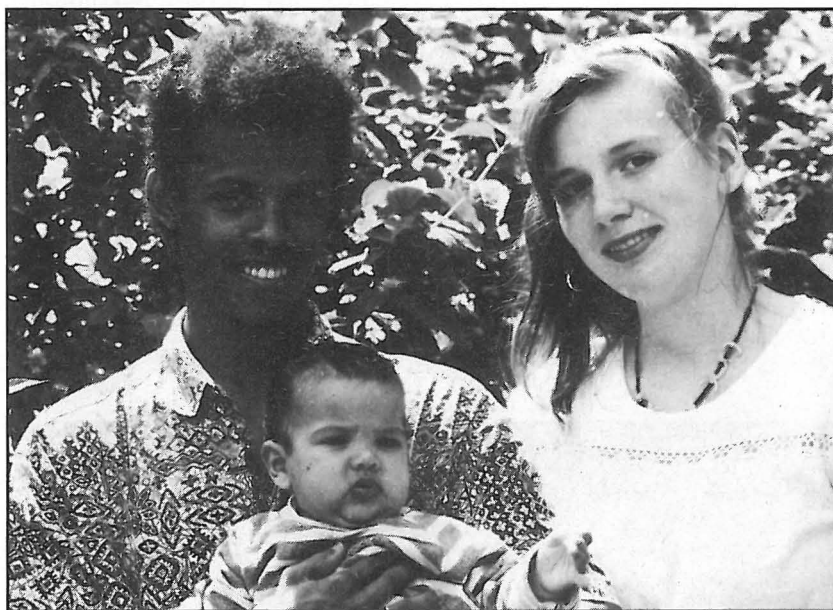
Vi förnekar Jesus när vi inte vill följa hans väg. Hans väg är självförnekelsen och det är precis vad vi inte vill. Men det finns en kärlek som kan förvandla mänskliga tankar. Det finns en Ande och om man låter den komma in, då kommer de mänskliga tankarna och känslorna att förlora i värde. Man måste ha kontakt med Gud, man måste veta på vem man tror.

Under senaste tiden har jag talat till människor som har svårigheter att förstå hur man kan vara kristen, hur man kan tro. Det är svårt att förklara hur man kan tro på det här sättet. Men man kan tro när man får vara med om att den helige Ande visar vem som är Gud. Att vara kristen och att vilja göra Guds vilja det kan man inte göra teoretiskt, det måste bli på ett praktiskt och konkret sätt.

Gud kan inte göra något med den som inte vill. Man måste öppna sitt hjärta för att Gud ska kunna göra något i vårt hjärta. Det är vad vi behöver, låta Gud komma in i vårt hjärta.

Bibeln säger:

"Jag står vid dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar då skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom." Man måste öppna sitt hjärta för att Gud ska kunna komma in. Han kommer inte och bryter sig in där vi har stängt. Vi måste själva öppna för honom. ■

Samuel, Angelica Pio Perez med lilla dotter Priscilla.

En levande och ömsesidig relation

JAANA KARJALAINEN

Det räcker inte med en tro i största allmänhet. Man måste också ha en personlig relation till Jesus. Relationen till andra människor är väldigt viktig och bör inte underskattas. Men relationen till Jesus måste gå före alla andra relationer. Den måste vara levande och ömsesidig. Från Jesu sida är allt klart. Hur är det från din?

Om du kommer bort ifrån Jesus "p g a andra människor". Tänk då över din situation. Varför låter du an-

dra människors liv påverka ditt liv.

Är din tro uppbyggd kring vad andra människor tycker, tänker och gör. Du måste komma in i ett förhållande med Jesus som inte är baserat på omständigheterna runt omkring dig.

Sök först Guds rike. Du måste få en tro som bär dig igenom omständigheterna. Någon har sagt: "Ser du på andra så blir du förvirrad, ser du på dig själv så blir du förtvivlad men ser du på Jesus så blir du förvandlad." ■

Kom in i en NY VÄRLD

Eduardo Peralta, kommer ursprungligen från Cuba. Sedan 15 år har han arbetat i Sovjetunionen. Nu var han på några veckors besök i Sverige. Han lyssnade till undervisning, fick tro till frälsning och under konferensen i Latorp lät han döpa sig till Kristus. Han säger:

–Jag är tacksam för tiden i församlingen. Det är som en stor familj, tycker jag. Sverige var annars inte vad jag tänkt mig, livet verkar svårt här. Men nu har jag istället fått uppleva Gud och livet har ett nytt perspektiv.

–Jag har kommit in i en ny värld och jag är glad över vad jag upplevt, särskilt under sommarkonferensen. ■

Carine, journaliststuderande i Sovjet:

KONFERENSEN – En oförglömlig upplevelse

När jag var i Sovjetunionen, var jag ivrig att lära känna Sverige och ville gärna besöka landet, men jag ville inte komma till en plats, där jag inte kände någon, ända tills jag tänkte att man måste ta en risk och ge sig ut i äventyret.

Att komma till Sverige och inte ha någon säkerhet om var jag skulle tillbringa natten var bekymmersamt, men det tjänade ju inte något till att bli desperat, trots att jag inte trodde att det fanns någon som kunde erbjuda en

plats att sova.

Jag vet inte, men jag tog det lugnt på ett sätt som jag inte trodde var möjligt för mig, men jag hade heller aldrig tänkt att det skulle vara möjligt att få komma till en plats där de skulle öppna dörrarna för mig och ta emot mig på det sätt som ni gjorde. Det var ingen tillfällighet, Gud var med mig.

Att sedan kunna delta tillsammans med er i konferensen var för mig en oförglömlig upplevelse. Jag fick lära mig mer om Gud, och nu känner jag mig närmare honom. Efter att ha lyssnat till alla dessa föreläsningar, kom jag till en konklusion, att den enda vägen att kunna frälsa denna värld, så förvirrad och kaotisk, det är att vänta vår frälsare tillbaka. ■

Har du din sak klar med Gud?

Ulrika Lundström

När jag var på tältmöten i Hasslöv, fick jag se framför mig hur det kommer att bli när Jesus kommer. Det blev så verkligt för mig att Jesus kommer.

Många generationer före oss har väntat på att han ska komma och vi är troligtvis de som kommer att uppleva det. Han kan komma när som helst. Om Jesus kommer idag, hur många av oss kommer bli med honom? Hur många har sin sak klar med Gud? Det blev så verkligt för mig att vi måste vara redo varje dag.

Medan vi går här och väntar på att han ska komma har vi fått ett uppdrag, alla vi som har tagit emot Jesus. Jesus sade till sina lärjungar när han hade uppstått:

"Gå ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat." Har jag gjort vad jag kunnat för att predika evangelium? Har du gjort vad du kunnat? Vi är med i församlingen och jobbar och sliter, tycker vi. Men gör vi Guds vilja? Predikar vi evangelium för de som kommer att gå förlorade en dag?

Det blev så allvarligt för mig att vi måste "gå ut". Vi får inte slå oss till ro, för vi tillhör inte den här världen. Gud har tagit ut oss, frälst oss ut ur denna världen och till den himmelska. Medan vi är kvar här måste vi gå ut med evangelium. Och när vi går ut ser vi också nöden. Vi får den när vi ser

tomheten hos människorna som kommer att gå hopplöst förlorade, de som inte har något hopp. Men vi har svaret.

I oss själva klarar vi inte gå ut med evangeliet, men då känner vi behovet, längtan, detta "måste" att gå in i bönekammaren. ■

Ulrika Lundström evangeliserar med traktater och tidningar, på torget i Falköping.

Gud kastar inte tärning

Fredrik Simu

Dåarna säger i sina hjärtan: "Det finns ingen Gud, fördärv och styggelse är deras verk. Ingen finnes som gör vad gott är."

Det är just det som är så dåraktigt,

vi behöver ju bara se oss omkring i naturen, dess växter och djur, se på himmelens stjärnor, och den som har en gnutta vett måste ju inse att det finns en mästarehand bakom allt. Det måste finnas en skapare. Det kan ju inte vara som Darwinisterna påstått, att allt är till av en slump. Det är ju faktiskt så att många forskare och vetenskapsmän erkänner skapelsen, därför att dom har skådat in i skapelsens många hemligheter och förstått att det måste finnas en skapande kraft bakom allt. En byggmästare.

Den världsberömda fysikern och Nobelpristagaren Albert Einstein sade en gång att "Gud spelar inte tärning", då han samtalade med dansken Niels Bohr.

Skapelsen är ingen slump och Gud har inte heller lämnat någonting åt slumpen när det gäller vår frälsning, därför att han har ju gjort oss till sin avbild och satt oss till att råda över jorden och dess djur.

"...och uppfyllen jorden och lägg den under eder, och råden över fiskarna i havet och över fåglarna i himmelen och över alla djur som röra sig på jorden", 1 Mos. 1:21

Men människan har avfallit från

Gud, "allesammans äro avfälliga" står det ju i psaltaren. Gud har omsorg om sin skapelse och söker nu det som var förlorat, Han har inte lämnat någonting åt slumpen utan han har berett en utväg genom sin son Jesus Kristus.

Aposteln Paulus skriver i sitt brev till Romarna att: "Alla har ju syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud, och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, genom förlossningen i Kristus Jesus." och vidare: "Vi hålla nämligen före att människan bliver rättfärdiggjord genom tro, utan laggärningar" Rom 3:28

Vi kan inte göra oss förtjänta av frälsningen genom att vara snälla eller genom att följa regler eller lagar. Det finns ingen förmånlig avbetalningsplan för den skuld som vi alla personligen bär på.

Paulus skriver vidare: "Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? - Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre!"

Gud har kallat oss till den gemenskap som vi var avsedda att leva i från begynnelsen. En gemenskap med Gud som börjar i det ögonblick vi tar emot Jesus, och sedan fortsätter in i evigheten. Döden har förlorat sin makt över oss eftersom vi är friköpta genom Jesu död på Golgata. "Så finnes nu ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus" Rom 8:1

Vem tjänar du?

Mirjam Johansson

Ingen kan tjäna två herrar. Det är så otroligt mycket som hela tiden vill fånga vår uppmärksamhet och dra oss ifrån Gud. Det står så här i Luk.16:10-13: "Den som är trogen i det minsta, han är också trogen i vad mer är. Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orättrådige mamons goda, vem vill då betro eder det sannskyldiga goda?"

Och haven I icke varit trogna, när det gällde vad som tillhörde en annan, vem vill då giva eder det som hör eder till? Ingen som tjänar kan tjäna två herrar, ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förra och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och mamon?"

Och det här tycker jag är väldigt viktigt att påminna oss om, därför att det är ju en strid som vi är införsatta i allesammans. Det handlar om att tjäna antingen den ena herren eller den andra. Och frågan är, vilken sida vi står på när striden avblåses?

Det är ingen lätt kamp vi har att utkämpa. Det handlar om liv och död. Jag tror inte att fienden kommer med samma vapen som han gjorde för tjugo år sedan, utan han kommer hela tiden med nya. Skulle han komma med samma vapen då skulle vi ha överlistat honom för länge sedan.

Men han kommer hela tiden med nya angrepp och nya vägar. Det är inte lätt att uppfatta varje gång, vad som är rätt och fel, men jag tror att Gud har en utrustning för oss var och en. Även för den här tiden.

Vi får påminna oss om det här varje dag, eller fråga oss återigen, vilken sida står jag på? Vad kämpar jag för? Vilket mål har jag? Vad vill jag vinna? Och vart vill jag tillbringa min evighet? Det är väldigt allvarligt och vi vet ju att vi inte har lång tid på oss, utan Jesus kommer precis vilken dag som helst.

En gudfruktig och from man, med den kunskap i Mose lag och profeterna som Jesus hade, borde inte umgås med syndare och publikaner.

Jesu rättframma sätt och hans umgänge med "fel" människor blev en nagel i ögat på fariséerna och de skriftlärde.

Jesus gjorde sig förhatlig i deras kretsar, men syndarna upplevde frälsning och förvandling.

I Lukas evangelium heter det så här:

"Till Jesus kom allt vad publikaner och syndare hette för att höra honom. Men fariséerna och de skriftlärde knorrade och sade: 'Denne tager emot syndare och åter med dem.'

Då framställde han för dem denna liknelse, han sade: 'Om ibland eder finnes en man, som har hundra får, och förlorar ett av dem, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade, till dess han finner det?'

Och när han har funnit det, lägger han det på sina axlar med glädje. Och när han kommer hem, kallar han tillhoppa sina vänner och grannar och säger till dem: 'Glädjens med mig, ty jag har funnit mitt får, som var förlorat.'

Jag säger er, att likaså blir mer glädje i himmelen över en enda syndare, som

gör bättring, än över nittionio rättfärdiga, som ingen bättring behöva.

Eller om en kvinna har tio silverpenningar och hon tappat bort en av dem, tänder hon då icke upp ljus och sopar huset och söker noga, till dess hon finner det? Och när hon har funnit den, kallar hon tillhoppa sina väninnor och grannkvinnor och säger: 'Glädjens med mig, ty jag har funnit den penning, som jag hade tappat bort.' Likaså, säger jag er, blir glädje hos Guds änglar över en enda syndare, som gör bättring." Luk.15:1-10

Jesus hade i sin verksamhet, som bekant en oerhörd benägenhet att röra sig i fel kretsar, när han var ute bland människorna och presenterade Guds rike. I varje fall sett ur fariséernas och de lagklokes syn.

Det visade sig ganska snart att de skriftlärde fick ett horn i sidan till Jesus. Naturligtvis framförallt till hans

undervisning, som ju ställde dem mot väggen oavbrutet. Men de knorrade också över att han rörde sig bland syndare och publikaner.

Vad var en publikan för någonting? En skattefogde, en indrivare, som hänger på låset och vill göra utmätning. Han kan få en fullmakt att utföra indrivning.

En publikan på Jesu tid var tullarendator eller tulltjänsteman, av judisk börd, som för vinnings skull hade trätt i tjänst hos landets främmande herrar. Publikanerna missbrukade ofta sin ställning till utpressning och var för den skull hatade av den judiska befolkningen. Det här skrälet tillkom vid tiden för Jesu födelse, då skattskrivningen blev obligatorisk på kejsaren i Roms diktat.

Det tog fyra årtionden att skattskrivna hela Romarriket, som sträckte sig ifrån Italien och väserut och runt Medelhavets länder i norra Afrika och Mellanöstern och rakt över Irak och Mesopotanien. Hundratals romerska soldater blev dödade.

Judarna vilade under romarrikets järnhäl och kunde ingenting annat göra än att låta skattskrivna sig.

De väntade vid den här tiden på Messias och hade inte fått klart för sig att han hade kommit. Men bland dessa judar som inte var väl sedda rörde sig Jesus.

Umgängesvanorna som Jesus hade, blev också en bidragande orsak till att han sedermera mötte motstånd från de religiösa kretsarna.

Vi läser: "Till Jesus kom allt vad publikaner och syndare hette, för att höra honom." Det är för väl att han är syndares vän. Jesu undervisning gick

Jesus umgicks i fel sällskap

på djupet. Han hade mycket omfattande kunskap i Mose lag om mosaisk gudstjänstordning och de gamla profeterna. Han presenterade sin lära med makt och myndighet och med en överbevisande kraft.

Jesus levde ett gudfruktigt liv, han blev uppfattad som en stor bedjare. Han drog sig ofta undan till öde trakter och bad. Han visade sig också ha makt över andar och demoner. En sådan man, from, gudfruktig, rättsinnig och mycket lagklok borde inte umgås med syndare och publikaner.

Själva poängen

Det var inte många som förstod att han hade kommit till världen för att frälsa det som var förlorat. Med facit i hand vet vi att det var själva poängen.

När han berättar om mannen som hade hundra får, kan man ganska snabbt dra den slutsatsen att Jesus betraktade egentligen publikanerna som förlorade israeliter. För Jesus hade de kommit bort ifrån den rätta tron.

Han insåg också att publikanerna var ett folk som hade sålt sig till romarstaten. Jesus hade faktiskt någonting till övers för Romarriket, men inget till övers för förtryckarna av hans bröder och systrar. Men han betraktade publikanerna som människor som hade kommit bort ifrån fårahuset och förlorat kontakten med fåren av Israels hus.

Gamla Testamentet ger besked om israeliterna, som Gud bevisade trofasthet genom underbara gärningar och uppehåll med sin nåd och kärlek. Ändå löpte de i avfällighet i hundratal år.

Därför sändes profeter som med hårdhandskarna fick tala dem till rätta om deras avfällighet. Nu ville Gud kalla dem till rättegång och uppgörelse för att han på nytt skulle uppenbara sin härlighet för ett avfälligt judiskt folk.

Nu var Jesus här mitt ibland dem. Han höll sig till enkla människor och var intresserad att få tag i människor, som var på gatorna och ute på marken. Sällan söker han upp en människa som har en fin ställning, men han inbjödes understundom till kalas hos dem.

Då talar han om mannen som har förlorat ett får, som lämnade alla de andra fåren och gick ut i öknen för att söka efter det förlorade och han gav sig inte förrän han fann det. Han tog det med sig hem på sina axlar med glädje, och när han kom hem samlade han sina vänner och sa: "Glädjens med mig ty jag har funnit mitt får, som var förlorat."

Vid ett tillfälle heter det så här: "Jesus begav sig därifrån. Och fick se en publikan vid namn Levi sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: "Följ mig." Då lämnade han allt och stod upp och följde honom. Och Levi gjorde i sitt hus ett stort gästabad för honom; och en stor hop publikaner och andra voro bords-gäster där jämte dem.

Men fariséerna – särskilt de skriftlärande bland dem – knorrade mot hans lärjungar och sade: "Huru kunnen I äta och dricka med publikaner och syndare?" Då svarade Jesus och sade till dem: "Det är icke de friska, som behöva läkare, utan de sjuka. jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare, till bättring." Luk.5:27–32.

Här möter vi ett personligt öde och en personlig omvändelse, just hos en publikan. Han blev inte bara en av Lammets tolv apostlar, den här av judarna hatade Levi, blev den som skrev Matteus evangelium. Det finns ett återkommande drag hos Jesus som vi aldrig får överge och det är att han rör sig bland alla slags människor.

En rik, väldigt gudfruktig man kom i hans väg och berättar för Jesus: "Jag har hållit lagen från min ungdom, vad skall jag göra mer? Då sa Jesus: "Gå bort och sälj allt vad du har och kom sedan och följ mig." Det fanns ingenting hos honom som på något sätt indikerade att han var intresserad av beskedet utan han stelnade liksom till och funderade, – vad nu?

Gick bedrövad bort

För det första; Hur vet han att jag är rik? Jag har inget berättat. Men Jesus såg och förstod att han försökte vara en from och rättfärdig man efter lagen. "Gå bort och sälj allt vad du har, kom sedan och följ mig." Och det var nu någonting den här mannen definitivt inte ville. Sälja vad han hade det var otänkbart. Den mannen gick bedrövad bort.

Levi var rik och hade det gott. Han förstod att det var något särskilt som nu kom i hans väg. Och när Jesus säger "följ mig" så stod han strax upp och lämnade jobbet. På så sätt är det när Jesus kommer in i en syndares liv. Har han någonting att säga som är så livsavgörande, att man inte hinner säga upp sitt arbete, inte ens ordna med papperen. Man står rakt upp och föl-

fortsättning sidan 22

Land och rike runt, med **ANGELÄGET BUI**

Torgmötena på Falköpings gator var uppskattade av ortsbefolkningen.

Maranatafolkets konferenstema har i år varit "ett ögonblick av nåd." Med dessa ord på våra affischer, traktater och banderoller, har vi dragit land och rike runt med ett angeläget budskap.

Orden i temat är hämtade ur Esra 9, där Herren genom sin profet kallar Guds folk till omvändelse och uppbrott från fångenskap och främmande inflytande. Han uppmanar även sitt folk att återuppbygga templet utan inblandning av fiender och främlingar. I "ett litet ögonblick av nåd" kallar Gud en liten utvald skara att gå in i denna livsavgörande uppgift.

Detta tema har gällt samtliga konferenser men eftersom jag är stationerad i Göteborg tänkte jag nämna de möten vi hållit i.

Startskottet blev Heden i Göteborg 1–9 juni. Med fruktan och bävan samt en brinnande inspiration, gav vi oss på denna kampanj. Med lånat tält från Örebro och expertishjälp av Gunno Andersson restes detta tält. Förberedelser och arrangemang tycktes hoppa sig i det oändliga, men på utsatt tid gick första mötet av stapeln.

Förutom samtliga i Göteborgsför-

samlingen fick vi hjälp utifrån bl a av Alf Peterson, Runo Strömmare, Mousa Abna Aissa och Erland Strömquist. Mötena samlade gamla maranatavänner men också många av Guds kringspridda folk.

Kämpande liten skara

Frälsning och helande skedde på dessa möten och budskapet gick ut om tidens slut och Jesu återkomst. Mötena blev en milstolpe och till mycket lärdom.

Resan gick sedan vidare till Hasslö i Blekinge 26 juni–7 juli där vi gästade Lewis Karlsson och Hasslö Fria församling. Vi deltog i evangelisation och tältmöten tillsammans med denna kämpande lilla skara. Vi fick där bedja med flera avfallingar som kom tillbaka till Gud. Sol och bad gjorde att denna resa också blev en välbehövlig avkoppling.

Efter den stora sommarkonferensen i Latorp drog vi vidare till Falköping 27 juli–4 augusti. Med detta mindre tält och lättare omständigheter, gick förberedelserna enormt smidigt. Genom Kristina Gustafsson ordnades inkvartering i Göteve EFS-ka-

pell och vi tackar denna församling. En stor öppenhet och många mötesbesökare kännetecknade denna tältmötesserie.

Nu återstår tältmötena i Trollhättan 24 augusti–1 september.

Man kan fråga sig varför vi går ut på detta sätt. Med handen på hjärtat kan ju ingen påstå att vi lever i väckelse-tider, snarare lever vi likt Israels barn i fångenskap och förvirring. Det är just därför Gud söker oss i "ett litet ögonblick av nåd" (Esra 9:8), till att vända om och börja bygga upp fallna murar. Gud kallar oss att ta upp den kastade profetmanteln. Att ta ned harpan från trädet och att mottaga det glödande kolet på våra läppar. Men ingen väckelse åstadkommes genom fromhetsövningar och det kvittar hur många timmar vi tillbringar i bön och fasta, om det inte blir ett totalförkrossande möte med Jesus Kristus och ett utgjutande av den Helige Ande i våra hjärtan.

Därefter får vi gå i tro under Guds ledning. Med åren får man bara se till att man inte går i cirklar som kan resultera i en fyrtioårig ökenvandring. I år blev det tältkampanjer. Nästa år får vi se hur den Helige Ande leder oss

ett SKAP

då.

Vi är alla tacksamma för det omfattande sättningsarbete vi har fått vara med om i detta "lilla ögonblick av nåd".

Tack, till alla som arbetat praktiskt och givit offer i olika former. Tack, till de som tjänat i mötena med predikan, vittnesbörd, sång och musik. Tack, för alla förböner. Tack, Jesus att vi har dig som Frälsare.

RICKARD LÖWSTEDT

Christina, Per Georg, Simon och Sara Imsen säljer kassetter och böcker på marknad i Karlskrona.

Skaran samlade utanför EFS-kapellet i Göteve, där vi logerade under tältmöteskampanjen.

Ett ögonblick av nåd

Tiden är så kort, vi vet ej när,
Med blixtns fart är Jesus här.
Det uppbrott blir för Jesu brud,
Är du redo då, att möta Gud?

Kör:

*Gud ger ett ögonblick utav nåd,
en kort och flyktig nådens minut
Att gripa tag i Jesu hand och räddad bli.
En livboj kastas nu till dig ut,
Men snart är frälsningsdagen slut,
Då kommer vreden över vår jord,
Så säger Guds ord.*

Hör du hädelsen och folkets hån
Mot himlens Gud och mot hans Son.
Snart är den dag då ingen ler,
När det ingen frälsning finnes mer.

Nu Europas folk tillsammans går,
Nationerna man sammanslår.
Folk samlar sig och väntar visst,
Sin starke man – en antikrist.

Tag emot den kraft som gör dig fri,
Ifrån syndens makt och slaveri.
Det finns ett mål, för den som tror,
En härlighet, oändligt stor.

Text: PER ARNE IMSEN

TJÄNA HERREN eller HANS HUS

Ur boken *TOLV KORGAR FULLA*
av WATCHMAN NEE

Illustration från Nya Testamentet med illustrationer, 1878.

När vi gjort vårt yttersta, måste vi fortfarande erkänna att vi bara är ringa tjänare. Vårt mål är inte att tjäna världen, utan tjäna Herren.

Saliga äro de som kan skilja mellan tjänsten åt syndare och helgon och tjänsten åt Honom. En sådan urskiljningsförmåga är inte lättköpt. Endast genom drastiska omständigheter kommer vi att lära oss skillnaden mellan att tjäna Herren själv, och att tjäna hans hus.

Vi märker genast att den yttre skillnaden mellan att tjäna Herren och att tjäna hans hus är mycket liten. Många gör sitt yttersta för att hjälpa sina bröder. De arbetar hårt för att frälsa syndare och sköta församlingens angelägenheter. Men låt mig fråga: Har ni försökt att möta behoven runt omkring er, eller har ni sökt tjäna Herren? Är det dina bröder du har i sikte, eller är det honom?

Låt oss gå rakt på sak. Att arbeta för Herren är utan tvivel tilldragande för köttet. Det kan hända att du finner det mycket intressant, och du kanske blir hänförd när stora skaror samlas för att höra dig predika och när

många blir frälsta. Om du är tvungen att stanna hemma, sysselsatt från morgon till kväll med vardagsdetaljer, då tänker du: Mitt liv är meningslöst! Tänk så mycket bättre det skulle vara om jag kunde gå ut och tjäna Herren! Om jag bara vore fri – då skulle jag gå omkring och predika, ja till och med samtala med människorna om honom!

Men det är inte detsamma som att vara andlig. Det handlar snarare om vad du själv föredrar. Tänk om vi kunde inse att mycket arbete som utförs för Gud inte är en verklig gudstjänst. Han har själv talat om för oss att det fanns en skara leviter som var upptagna med att arbeta i templet,

och ändå betjänade de inte honom. Is-tället betjänade de hans hus. Att tjäna Herren och att tjäna hans hus påmin-ner om vartannat. Därför är det svårt att skilja de två sakerna åt.

Om en israelit kom till templet och ville tillbedja Gud, kom leviterna till hans hjälp så att han kunde offra sitt fridsoffer och sitt brännoffer. De hjälpte honom att släpa offret till alta-ret och slaktade det. Visst var det ett viktigt arbete att engagera sig i – de hjälpte ju syndare och troende att komma närmare Gud! Och Gud räk-nade med den tjänst som leviterna ut-förde när de hjälpte människor att fö-ra fram sitt offer till altaret. Men ändå sade han att det inte var detsamma som att tjäna honom själv.

Betjäna Herren

Bröder och systrar, jag har en tung börda på mitt hjärta – jag önskar att ni kunde inse vad Gud söker hos er. Han vill ha tjänare som betjänar ho-nom. *"De skall komma nära MIG för att tjäna MIG; och de skall stå inför MIG för att offra blod och fett till MIG. De skall göra tjänst inför MIG."*

Det jag fruktar mest av allt är att många av er kommer att gå ut och vinna syndare för Herren och uppbyg-ga de troende, men inte tjäna Herren själv. Mycket av det vi kallar tjänst för Gud är ingenting annat än att vi ger efter för våra naturliga böjelser. Vi är så aktivt inställda så vi står inte ut med att vara hemma, och så ger vi oss iväg för att lätta trycket inombords. Det kan hända att vi betjänar syndare och troende, men hela tiden betjänar vi samtidigt vårt eget kött.

Jag har en kär vän som nu är hem-ma hos Herren. När vi en dag hade bätt tillsammans, läste vi det här stäl-let i Hesekiel (44:9–26,28,31). Hon var mycket äldre än jag, och hon sa till mig.

– Min unge bror, det var tjugo år sen jag först studerade det här bibelstället.

– Hur reagerade du? frågade jag.

– Så snart jag hade slutat läsa det här, svarade hon, slog jag igen min Bibel, böjde knä inför Herren och bad: "Her-re gör mig till en som tjänar dig och inte ditt tempel."

Kan vi också be den bönen?

Men vad menar vi egentligen när vi talar om att tjäna Herren eller att tjä-na templet? Här är vad ordet säger:

"Men prästerna, leviterna, Sadoks sö-ner, som vakade över min helgedom när Israels barn övergav mig, DE SKALL KOMMA NÄRA MIG för att tjäna mig; och DE SKALL STÅ INFÖR MIG för att offra fett och blod till mig, säger Herren Gud." Förutsättningarna för all tjänst som verkligen kan kallas tjänst inför Herren är att komma nära honom och att stå inför honom.

Hur svårt är det inte ofta att komma i hans närhet? Vi undviker ensamhe-

ten, och även om vi avskiljer oss i yt-tre bemärkelse, så vandrar våra tankar fortfarande omkring utanför vårt rum. Många av oss tycker om att arbeta bland andra människor, men hur många av oss kan komma nära Gud i det allra heligaste? Och ändå är det bara när vi är inför honom som vi kan tjäna honom.

Att komma inför honom och knäbö-ja kräver all inre kraft vi har. Vi måste tvinga oss att hålla ut på det här områ-det. Men var och en som tjänar Her-ren vet hur dyrbara sådana här tillfäl-len är, hur ljuvligt det är att vakna mitt i natten och tillbringa en timme i bön, eller vakna mycket tidigt på mor-gonen och stiga upp för att be en tim-me innan man sover de sista timmar-na på natten. Låt mig vara uppriktig. Om vi inte verkligen vet vad det vill säga att vara i Guds närhet, kan vi in-te veta vad det är att tjäna honom. Det är omöjligt att vara långt borta och samtidigt betjäna honom.

Vi kan inte betjäna honom på av-stånd. Det finns bara en plats där det är möjligt att tjäna honom, och det är i det allra heligaste. På templets förgård möter du folket, men i det allra heli-gaste möter du Herren.

Det bibelord vi citerat understryker behovet av att komma nära Gud om vi vill betjäna honom. Det talar också om att stå inför honom för att tjäna.

Det verkar som vi idag vill vara i rö-relse hela tiden, vi kan inte vara stilla. Det är så mycket som pockar på vår uppmärksamhet, så vi är oavbrutet i farten. Vi kan inte stanna upp ett ögonblick. Men en andlig människa kan vara stilla. Hon kan stå inför Gud tills Gud gör sin vilja känd. Hon kan stå och invänta order.

Stanna upp!

Jag skulle vilja vända mig särskilt till mina medarbetare. Får jag fråga er: Är det inte så att allt ert arbete är nog-grant definierat och schemalagt? Och är ni inte tvungna att utföra det under tidspress? Kan man få er att stanna upp och inte röra er för en kort tid? Det är vad den här texten handlar om – "stå inför mig och tjäna mig".

Ingen kan verkligen tjäna Herren som inte känner till vad de här orden innebär: *"De skall komma nära mig och tjäna mig."* Och ingen kan heller tjäna honom som inte förstår de ord som följer: *"De skall stå inför mig för att tjä-na mig."* Syskon, tror ni inte att vilken tjänare som helst borde invänta sin herres uppmaning innan han försöker betjäna honom?

Det finns bara två slags synd inför Gud. Den ena består i att man gör uppror emot hans befallningar och vägrar att lyda hans order. Den andra består i att rusa åstad utan att Herren har befallt det. Den ena synden är upproriskhet, den andra falskhet. Den ene vill inte göra vad Herren begär,

medan den andre vill göra något som Herren inte befallt.

Hur mycket av vårt arbete har base-rats på en klar befallning från Her-ren? Hur mycket har vi gjort på grund av hans direkta instruktioner? Och hur mycket har vi gjort helt enkelt på grund av att det vi gjorde var en bra sak?

"Bra saker"

Det finns ingenting som skadar Her-rens intresse så som "en bra sak". Det största hindret för att hans vilja ska kunna ske är just "bra saker". När vi stöter på något syndigt eller orent, så inser vi genast att det är något som en kristen bör undvika. Därför är saker som är aktivt onda inget stort hinder för Herrens syfte på samma sätt som "bra saker". Du tänker kanske: Det här kan ju inte vara något fel. Eller: Det här är det bästa som kan göras. Och så går du iväg och gör det utan att stanna upp och fråga om det är Guds vilja. Vi som är Guds barn vet väl att vi inte ska göra ont, men vi tror att om vårt samvete inte förbjuder en sak, eller om något över huvudtaget "ser bra ut", då är det skäl nog att gå iväg och göra det.

Det kan hända att vi funderar på att göra någonting mycket gott, men står vi inför Herren och inväntar hans or-der? "De skall stå inför mig", handlar om att stanna upp i hans närhet och vägra att gå förrän han har gett sina order. Att tjäna Herren innebär just det här. På de yttre förgårdarna är det människornas behov som gäller. Låt bara någon komma för att offra en ox eller ett får, och du har fullt upp med arbete. Men i det allra heligaste är du fullkomligt ensam. Inte en människa kommer, ingen bror eller syster styr och ställer med oss här, och ingen kommitté beslutar åt oss. I det allrahe-ligaste finns bara en auktoritet: Her-rens. Om han ger oss en uppgift, utför vi den. Men om han inte ger någon uppgift alls, då gör vi heller ingenting.

Men någonting förväntas av oss när vi står inför Herren och tjänar ho-nom. Herren väntar att vi ska offra "fett och blod" till honom. Blodet motsvarar hans krav på helighet och rättfärdighet. Fettet motsvarar hans ära. Blodet bemöter frågan om synd, fettet frågan om hans tillfredsställelse. Blodet tar bort det som hör till den gamla skapelsen, och fettet för in det som hör till den nya. Det här är nå-gonting mer än en andlig lära. Vårt liv är inbegripet i hans, när hans blod ut-göts i döden. När han utgöt sitt eviga, oförstörbara liv, var det inte bara hans eget liv som utgöts, utan hela mänsk-lighetens. Och han inte bara dog – han uppstod också. "Och det liv han nu lever, lever han för Gud." Detta, som i och för sig är omöjligt, är möj-

fortsättning nästa sida

ligt på grund av vad han har gjort.

Men en sådan tjänst är avsedd för en särskild plats. *"De skall gå in i min helgedom, och de skall komma nära mitt altare för att tjäna mig, och de skall upprätthålla mitt verk"* (Hes 44:16). Med "tjänst inför mig" menas tjänst i den inre helgedomen, i det fördolda, inte i det yttre, i det som är avsett för offentlighetens ögon. Människor kanske tror att vi inte gör någonting, men att tjäna Herren i det allraheligaste övergår vida tjänsten inför människorna på den yttre förgården.

Låt oss lära oss vad det betyder att stå inför Herren och invänta hans order, att tjäna uteslutande på hans befallning och att inte vara styrd av någonting annat än hans vilja.

Arbete

Den här texten talar också om hur de som skall tjäna Herren måste vara klädda: *"De skall vara klädda i linnekläder, och ingen ull skall komma vid dem, när de tjänar i portarna till den inre gården och innanför. De skall ha linnebindlar på sina huvuden, och linnegördlar kring sina länder."* (Hes 44:17–18) De som skall tjäna Herren får inte ha yllekläder. Varför? Skälet anges i texten: *"De skall inte klä sig med någonting som framkallar svett."* Arbete som framkallar svett accepterar inte Herren. Men vad innebär "svett"?

Första gången svett omnämns var när Adam drevs ut ut Edens lustgård. När Adam hade syndat, sade Gud till honom: *"Marken är förbannad för din skull; du skall äta av den med möda och i ditt anletes svett i alla dina livsdagar..."* (1 Mos 3:17–19). Det står klart att svett hör till förbannelsens villkor. Därför att förbannelsen vilade över marken gav den inte sin frukt utan att människan ansträngde sig. Den ansträngningen framkallade svett. När välsignelsen hålls tillbaka, måste man anstränga sig i köttet, och det framkallar svett. Allt arbete som framkallar svett är alltså på ett positivt sätt undantaget för dem som tjänar Herren.

Men! Se vilken energi som idag läggs in i tjänsten för Herren! Det är få kristna idag som kan utföra ett arbete utan att svettas över det. Deras ar-

bete innebär planering och schemaläggning, förmaning och pådrivande, och en massa spring. De kan inte arbeta utan att lägga ner en mängd köttslig nitälskan i det de gör.

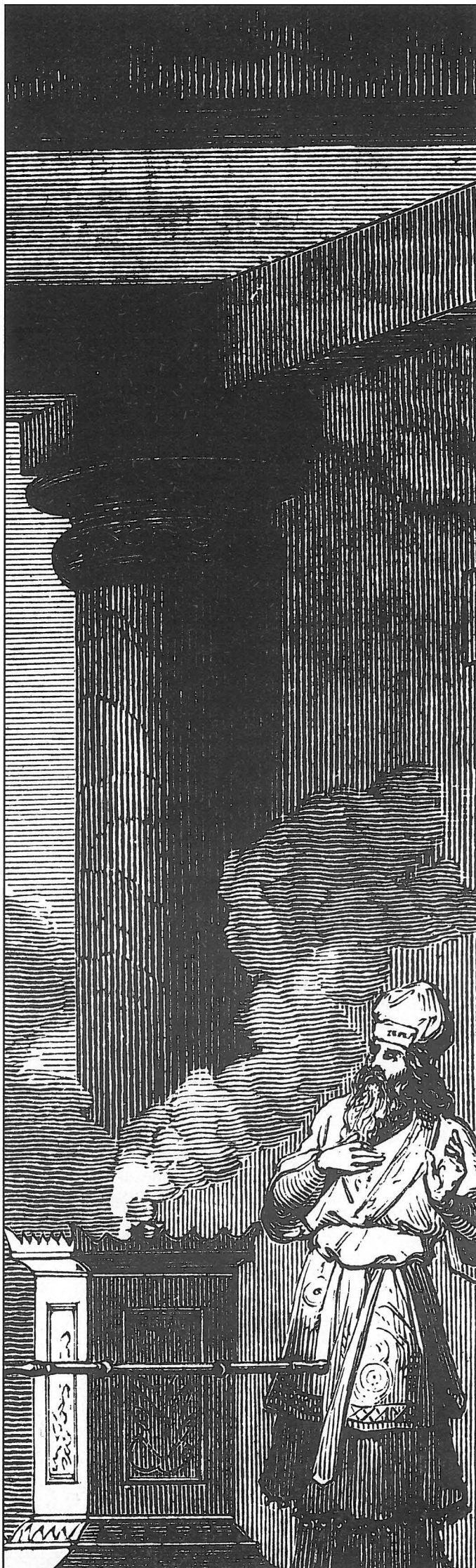
Idag är det så att om det inte finns någon svett, så är det heller inget arbete på gång. Innan man kan tjäna Gud med något, måste man rusa fram och tillbaka och ta en massa olika kontakter. Man måste rådgöra och diskutera, och få en massa människors godkännande, innan man till slut kan gå till verket. Att stilla vänta inför Herren och få instruktioner av honom, det kommer inte på fråga. Men i andligt arbete är det bara faktorn Gud som verkligen gäller. Den ende som bör kontaktas är Gud. Det är det dyrbara med andligt arbete – det är relaterat till Gud. Och i relation till honom finns det arbete att utföra – men det är inte arbete som framkallar någon svett.

Om vi måste göra reklam för vårt arbete och använda stor möda för att föra det framåt, då är det tydligt att det inte sprungit fram ur bön i Guds närhet. Förstå mig rätt när jag säger, att allt arbete som verkligen är andligt, utförs i Guds närvaro. Om du verkligen arbetar inför Guds ansikte, kommer människor att ge sitt gensvar när du möter dem. Du behöver inte andlösa ansträngningar för att hjälpa dem. Andligt arbete är Guds arbete. Och när Gud arbetar behöver människan inte använda så mycket energi att hon börjar svettas.

Min tjänst inför Herren

Låt oss rannsaka oss själva i total uppriktighet inför Gud idag: Låt oss fråga honom: Tjänar jag dig, eller tjänar jag arbetet? Utför jag min tjänst "inför Herren", eller "i hans hus"?

Om svetten rinner om dig hela tiden, då kan du själv dra slutsatsen att det är hans hus du tjänar, och inte Herren. Om allt det du gör är relaterat till mänskliga behov, då kan du veta att du tjänar människor, och inte Gud. Jag ser inte ner på arbetet med att slakta offer vid altaret. Det är ett arbete för Gud och någon måste göra det. Men Gud söker någonting utöver det. Gud kan inte ta ut alla att tjä-

na honom själv, därför att många av hans egna inte vill lämna spänningen och äventyret på den yttre förgården. De vill hellre tjäna folket. Men hur är det med oss? Tänk om vi idag kunde säga till Herren:

– Jag är villig att försaka, jag är villig att lägga ner arbetet. Jag är villig att lämna den yttre förgården och tjäna dig i den inre helgedomen.

När Gud inte kunde få alla leviterna att tjäna honom själv, tog han ut Sadoks söner för denna särskilda tjänst. Varför valde han just Sadoks söner? När Israels barn såg att den yttre förgården hade blivit oåterkalleligt förorenad, försökte de inte bevara den. Men de tog på sig ansvaret att bevara helgden inne i templet.

Kan du tänka dig att lämna de yttre anordningarna, eller måste du envist hålla fast vid dem? Det är det allraheligaste Gud vill bevara – en plats som är helt och hållet reserverad för honom. Jag uppmanar oss alla inför Gud att höra hans kallelse, att lämna den yttre förgården och tjäna honom i det allraheligaste.

Jag älskar att läsa i Apostlagärningar-
na 13 om profeterna och lärarna i församlingen i Antiokia:

"När de tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: 'Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för det arbete till vilket jag har kallat dem.'"

Här ser vi den enda princip som styr tjänsten inför Gud i Nya testamentet. Den helige Ande tillsätter bara människor till tjänst när de betjänar Herren. Om det inte är tjänst inför Herren som leder oss kommer vårt arbete att bli förvirrat.

Vem har sänt dig?

I början av kyrkohistorien i Antiokia sade den helige Ande: *"Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för det arbete till vilket jag har kallat dem."* Gud vill inte ha frivilliga i sitt arbete. Han vill ha efterföljare. Han vill inte att vi ska predika bara för att vi har lust att göra det. Herrens arbete lider allvarlig skada idag på grund av alla frivilliga. Han saknar människor som kan säga som han själv en gång sade: *"Han som har sänt mig..."*

Guds arbete är hans eget verk, och inte något vi kan sätta igång med för vårt eget nöjes skull. Varken församlingar, missionssällskap eller evangelisationsteam kan sända människor att tjäna Gud. Auktoriteten att tillsätta människor ligger inte i människors hand, utan uteslutande i den helige Andes vilja.

Att tjäna Herren innebär inte att sluta tjäna våra medbröder. Det innebär att all tjänst åt medmänniskor har tjänsten inför Herren som grund. När vi tjänar Herren drivs vi att tjäna människor.

"Om någon bland eder har en tjänare,

RESTUPPLAGA!

Unikt tillfälle!

PROBLEMET KATOLICISMEN

Vittorio Subilia

Om de väsentliga skillnaderna mellan romerskt och evangeliskt. Utgiven 1964. 192 sidor
30:–

EN NY KATOLICISM?

Carl Fr. Wislöff

Behandlar det Andra Vatikan-konciliet och katolsk ekumenik. Utgiven 1967. 40 sidor
20:–

Orderadress:
PILGRIM MUSIK & MEDIA, Welanderg. 26
416 56 GÖTEBORG tel: 031 – 84 24 34

som kör plogen eller vaktar boskap, icke säger han väl till tjänaren, när denne kommer hem från marken: 'Gå du nu strax till bords'? Säger han icke fastmer till honom: 'Red till min måltid och fäst så upp din klädnad och betjäna mig, medan jag äter och dricker; sedan må du själv äta och dricka'? Icke tackar han väl tjänare, för att denne gjorde det som blev honom befallt? Sammalunda, när I haven gjort allt som har blivit eder befallt, då skolen I säga: 'Vi äro blott ringa tjänare: vi hava endast gjort, vad vi voro pliktiga att göra.'" Lukas 17:7–10 visar klart vad Herren är ute efter. Det talas om två slags arbete – att plöja fältet och att ta hand om hjorden. Båda uppgifterna är mycket viktiga. Men ändå säger Herren, att till och med när en tjänare återvänder efter ett sådant arbete, förväntas han sörja för sin herres väl innan han sätter sig till bords för att äta.

Herren skall bli betjänad

När vi återvänder från vårt arbete på fältet vill vi gärna tala om hur mycket vi har gjort. Men Herren säger: "Om-gjorda dig själv och ge mig att äta." Han söker tjänst för sin egen räknning. Vi kan ha arbetat på ett stort fält och vårdat många får, men allt vårt arbete på fältet och i hjorden fräntar oss inte ansvaret för att Herren själv skall bli betjänad. Det är vår förnämsta uppgift.

Vad är det egentligen vi söker? Är det bara att få arbeta på fältet, att få predika för de ofrälsta? Är det bara att ta hand om hjorden, att sörja för de kristnas behov? Eller ser vi till att Herren kan äta sig mätt och dricka tills hans törst är släckt?

Det är sant att vi också behöver äta och dricka, men det kan inte ske förrän Herren har fått sitt. Vi behöver också få glädjas, men det kan inte ske förrän hans glädje är fullkomlig.

Låt oss fråga oss själva: Är det vi som blir tillfredsställda av vårt arbete – eller är det Herren? Jag fruktar att när vi har arbetat för Herren, är vi ofta mycket nöjda långt innan han är det. Vi är glada över det vi har gjort när han inte har funnit någon glädje i det för egen del.

När vi har gjort vårt yttersta, måste vi fortfarande erkänna att vi bara är ringa tjänare. Vårt mål är inte att tjäna världen, utan att tjäna Herren. Saliga är de som kan skilja mellan tjänsten åt syndare och helgon och tjänsten åt honom. En sådan urskiljningsförmåga är inte lättköpt. Endast genom drastiska omständigheter kommer vi att lära oss skillnaden mellan att tjäna Herren själv och att tjäna hans hus.

Trots allt skall den helige Ande kunna möta våra behov på det här området, om vi släpper honom fri i våra liv. Låt oss söka Guds nåd, så att han kan uppenbara för oss vad det verkligen vill säga att tjäna honom!

JESUS UMGICKS...

fortsättning från sidan 15

jer honom.

Vad är det som gör en människa så sanslöst besinningslös, att hon inte reglerar sin pension, sin ATP, när hon möter Jesus. Hon står upp med en gång. Jesus har en sådan enorm dragningskraft. När Jesus kommer längs vägen med sina lärjungar, kommer några rika kvinnor, som får en åstund att vara med i det här sällsamma sällskapet, att de ställer sina tillgångar till förfogande, för denne främling från Galiléen.

När Natanael kommer, säger Jesus till honom att han såg honom redan när han satt under fikonsträdet. Och då säger Jesus till omgivningen: Här kommer en rätt israelit och i den mannens mun finns inget svek. Ett så oerhört högt betyg. Han hade förmodligen aldrig träffat Natanael. Men han såg honom i Anden och när han kommer så blir han övertygad. Då faller han ner på knä och säger: Du är Messias. Det var livsfarligt att säga så. Det var förenat med dödsfara. En sådan människa kunde vänta sig räfst- och rättarting bland de skriftlärde. När Jesus menade att han var Guds Son, ville man ju döda Jesus innan tid var.

Tog inte emot honom

Jesus säger att det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Det var frågan om sjuka själar, människor som inte hade frid med Gud. Jesus säger vidare, *"Jag har kommit till de förlorade fåren av Israels hus."* Detta var hans stora uppgift och kallelse i första hand. Sedan vet vi att det gick som det gjorde, hans egna tog inte emot honom. Då vände Gud på alltihop i sin allmakt, *"men åt alla dem som tog emot honom, gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn."*

Vi skall se på en annan publikan som var med om någonting alldeles oerhört. Jesus framställde en liknelse för att tala till dem som förtröstade på sig själva och menade att de var rättfärdiga under det att de föraktade andra. Här möter vi en grupp människor som Jesus verkligen vill lära hut. *"Två män gick upp i helgedomen, för att bedja, den ene var sålunda en farise och den andre en publikan. Fariséen trädde fram och bad så för sig själv: 'Jag tackar dig Gud, för att jag inte är som andra människor, rövare, orättfärdiga, äktenskapsbrytare, ej heller som denne publikan. Jag fastar två gånger i veckan, ger tionde av allt vad jag förvärvat.' Men publikanen stod långt borta och ville inte ens lyfta sina ögon upp mot himmelen, utan slog sig för bröstet och sa: 'Gud misskunda dig över mig syndare.' Jag säger eder, säger Jesus, denne gick hem igen rättfärdig mer än den andre, ty var*

och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad men den som ödmjukar sig han skall bli upphöjd."

Det här är det omedelbara vi möter i den här liknelsen. Men det fanns en sak i bilden som inte Jesus nämner men som vi känner till. Fariséen hade gjort ett misstag och placerat sig fel i templet. Han hade gått förbi altaret och ställt sig framför altaret, så han stod emellan den enda plats där Gud förlåter syndare och det heligaste. Han var så bra, att han inte behövde det altare där Lammet dödades. Men publikanen stod på den andra sidan altaret, på rätt sida om offeraltaret.

Min ofrälste vän, det måste du se till att du också gör. När du ber till Gud om frälsning och frid i ditt hjärta, gör klart för dig att den ende som frälsar är Jesus, som har offrats för dig, för att du skulle bli frälst och komma till tro på Gud. Och för att du genom Jesu Kristi dyrbara blod skall bli befriad från alla dina synder och renad i ditt hjärta. Ty det är Jesu Kristi blod som renar från all synd. Halleluja! Jesus säger att den här publikanen, gick hem mer rättfärdig än de andre.

Den största synd en människa kan begå, är att inte tro den Gud har sänt i världen, säger Jesus själv. Den som tror Sonen han har evigt liv, men den som inte hörsammar Sonen, över honom förbliver Guds vrede.

Skynda dig ner!

Jesus kom till Jeriko där det fanns en man vid namn Sackeus, som var förman för publikanerna och en rik man. Denne ville gärna veta vem Jesus var och ville se honom, men kunde inte för folkets skull, ty han var liten till växten. Då skyndade han i förväg och steg upp i ett mullbärsfikonsträd för att se Jesus, ty han skulle komma den vägen fram. När Jesus kom till trädet såg han upp och sa: *"Sackeus, skynda dig ner, ty idag måste jag gästa i ditt hus."* Han måste få gästa i Sackeus hus.

Han frågade inte om han fick. Det var ju en publikanernas överman, en förman i chefsställning, som var sju resor värre än den förre publikanen vi nämnde om. Och nu var Jesus där igen med detta folk som judarna inte tyckte om. Om de till och med är ovänner till Guds folk, så kallas de också till frälsning.

Ovänner i sig själv är ju någon man inte frivilligt sympatiserar med eller inbjuder. Men Jesus säger att vi skall älska våra ovänner. Jesus visade minnsann att han t o m tar sig an publikaner och t o m en överman, en förman bland dem.

Så ser vi kvinnan vid Sykars brunn. Hon blev överbevisad om vem han var. Också i det här fallet, var det vad Jesus såg i hennes liv. Han berättade hur hon hade det. *"Fem män har du*

haft och den du nu har är inte din." Och det här var avslöjande för henne. Hon förstod genast vem han var. Det slutar med att kvinnan vid Sykars brunn blev frälst. Och det var också fel sort, ty en jude umgicks inte med samariter.

Nu kommer Jesus på fel plats igen, förbarmar sig över en som han inte skulle förbarmar sig över. Han hade ju kommit till de förlorade fåren av Israels hus.

Namnet i Livets bok

Vi är ju långt ifrån stöpta i samma form. Men han kan nå oss i varje situation, möta varje människa, hur hon än har det. Om hela livet, min ofrälste vän, har varit ett utdraget helvete, så kan Gud frälsa dig genom Jesu verk och skriva ditt namn i livets bok, halleluja! Du blir fri ifrån all din synd, allt i ditt gamla liv. I varje enskild människas liv vill Jesus komma in och utföra sitt verk.

Sackeus skyndade sig ner och tog emot honom med glädje och då var man där igen och knorrade. Men vad håller Herren på med? Nu har han gått in igen, för att gästa hos en syndare. Men Sackeus trädde fram och sa: *"Herre, hälften av mina ögodelar ger jag nu åt de fattiga och om jag har utkrävt för mycket av någon så ger jag fyradubbelt igen."* Hur kunde han bli sån? En hårdhudad skattmas, som profiterade på judarnas inkomster åt romarstaten. Hur kunde han bli så förvandlad i ett enda ögonblick? Ja, det är samma sak igen. När Jesus kommer in i en människas liv blir allt förvandlat. Man blir född på nytt.

Sackeus gjorde sinnesändring och blev född på nytt. Han var botfärdig och tog genast emot Jesus med glädje och blev generös och höll på att ge tillbaka åt dem som han hade tagit för mycket penningar av. En sådan förvandling! Ja, i sanning han förvandlar våra liv.

Det är inte vi som älskat först, det var han som älskade först.

Då säger Jesus: *"Idag har frälsning vederfarits detta hus eftersom också han är av Abrahams son, ty människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat."*

Han såg honom som en som hade kommit bort ifrån fadershuset, från färahuset. Nu var han återförd in i en mycket bättre gemenskap med Gud. Människosonen har kommit för att frälsa och uppsöka det som var förlorat.

Den förlorade sonen är en annan bild på samma sak. Han hade kommit bort i främlingslandet. Men han kallar honom tillbaka. Han kallar också dig tillbaka. Vill du komma hem igen, så skall du veta att fadershemmet är öppet

fortsättning nästa sida

Bällsta Missionscenter fick besök från Sovjet.

■ Den 29 juli reste **MAYGRETHE** och **JONATHAN RODRIGUEZ**, **ANGELICA** och **SAMUEL PIO PEREZ** till Dominikanska Republiken. För May Grethe är det första besöket, de andra tre återvänder efter en tids vistelse i Sverige. May Grethe säger:

– Det är ju många känslor man har inför att åka, det är ju klart att det är lite spännande också, att komma dit.

En första uppgift har jag redan fått – att göra om skyltarna som Comunidad Maranata har.

– Sen vill jag säga att jag är väldigt tacksam för undervisningen och fostern jag fått i församlingen, det är en grund för mig nu när jag kommer till missionsfältet.

■ Den 19 augusti reste **DORIS DIAZ** tillbaka till sitt land, efter en dryg må-

nads vistelse i Sverige. Hon säger: "Jag saknar ord att förklara vad tiden i Sverige har betytt för mig, allt jag upplevt, sett och varit med om." Nu återvänder hon till Santo Domingo och Comunidad Maranatas arbete i kliniken, bland barnen och bland internerna i Victoriafängelset.

Vi följer henne och alla de andra i kommuniteten med stöd och förböner också i fortsättningen.

■ Den 12–13 augusti hade Bällsta Missionscenter ett celebret besök. Det var **ÅTTA SYSKON FRÅN SOVJETUNIONEN**. Folke Jakobsson och Hans Lindelöw träffade dem under sitt besök i Sovjet denna sommar. Nu återgäldades besöket, och det var en upplevelse att träffa dessa trossyskon. Det blev ett kort, intensivt möte från människor i den oregistrerade församlingen i Sovjet. Två av dem är pastorer som suttit fängslade; en 18 år och en annan 5 år. Nu berättade de om den nya öppenhet och frihet de har att verka.

Det som passerat under de senaste dygnet, visar att förhållanden och situationer snabbt kan förändras. Demokratin vann en seger genom folkets kamp – och motståndsvilja, men det står ändå klart att Sovjetunionen står inför svåra problem.

Låt oss komma ihåg syskonen på de olika fälten och verkligen bära dem i förbön!

Följ med i MIDNATTSROPET

Prenumerera!

MIDNATTSROPET Box 201 34, 161 02 Bromma Tel: 08-627 55 55

fortsättning från föregående sida

pet, dörren står på vid gavel och han slaktar kalven, en gång till för din skull. Och han sätter på dig festkläder. Du blir väl mottagen i fadershuset.

Tänk om Guds tanke är att läsarna skall ut bland syndare som aldrig förr, för att lära känna dem, deras situation, och deras omständigheter. Tanken med våra samlingar är att vi skall skickliggöras, den kraft vi har förvaras i lerkärl för att den skall befinnas vara ifrån Gud och inte någonting som kommer från oss själva.

Hur är det med oss? Är inte det en uppgift vi har? Vi skall uppsöka det förlorade. Jesus menar att vi skall gå i hans fotspår i alla avseenden.

Om Jesus Kristus får komma in i ditt liv, ofrälste vän, kommer du att bli totalt övertygad om vem han är. Och han skall för dig visa sig vara den ende som kan frälsa. Halleluja!

Du är välkommen in i Guds rike på nytt, du som av någon anledning har kommit bort ifrån Guds väg. Han kallar dig tillbaka till frid och gemenskap med honom. Det är och förblir märkligt hur Jesus var intresserad av män-

niskor som var på utsidan av det vanliga samhällslivet och befann sig i en svår situation.

Den har bevisat mycket stor kärlek som ger sitt liv för sina vänner, säger Jesus, men själv gav han sitt liv för sina ovänner. Man får en påminnelse innan dödsögonblicket "Fader förlåt dem ty de vet inte vad de gör."

"Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag." När är den? "Se nu är den välbehagliga tiden, se nu är frälsningens dag." Så om du idag får höra hans röst, så förhärda icke ditt hjärta.

Vad är så djävulskt med ROCK'n ROLL?

Om föräldrarna visste vilka krafter deras barn leker med, när de lyssnar till den satanistiska rockmusiken, skulle de förmodligen reagera mera kraftfullt och konsekvent.

Rockmusiken är inte bara musik, den är en livsstil, en kultur, en hel avgrund. Rock, droger och satanism är ett triumvirat som är mycket hårt sammanflätat med varandra.

Informera Dig om rock-musiken:

NY KASSETT!
ROCK, satanism
& modern
ungdomskultur

Tal av
PER ARNE IMSEN

KB Ö-10.718 A

ROCKEN -
vad spelar
den för ROLL?

Tal av PER-
ARNE IMSEN

KB 890.327

Mitå on
ROCK-MUSIIKKI?
"Vad är rockmusik?"
(På finska)

BACK-MASKING
-The Truth
About
ROCK-music
Baklängesbudskapen
(På engelska)

Rockmusiken är genomsvärad av
lyrik som lovprisar knark,
homosexualitet, våld och trots.

Det finns en ännu farligare sida -
hemliga baklängesbudskap. Otaliga
rockgrupper använder sig av denna
påverkningsmetod i sina
inspelningar. Miljoner tonåringar -
som lyssnar på rockmusik - är inte
ens klara över, att budskapet finns
där...

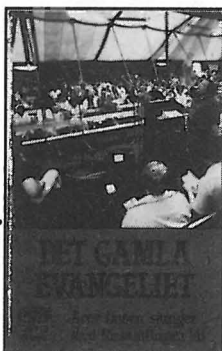
Färderna avslöjas av JACOB
ARANZA En toppaktuell bok för
tonåringar!

Pris för KASSETTERNA:
35:-/st

Orderadress:
PILGRIM MUSIK & MEDIA,
Welanderg. 26,
416 56 Göteborg,
tel: 031 - 84 24 34

LIVE inspelningar

ARNE
IMSEN
sjunger med
församlingen:

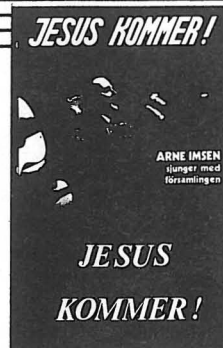
KB 118
Det gamla evangeliet

KB 115
O, du Guds käre son

KB 112
Och jag skall stämma
in i sången

KB 107
Jesus kommer!

Församlingssång:

KB 116
Vilken Gud vi har
KB 111
Anden har sänt oss bud
KB 121
Tryggare kan ingen vara

Orderadress:
PILGRIM MUSIK & MEDIA,
Welanderg. 26, 416 56 Göteborg,
tel: 031 - 84 24 34

JA, sänd mig mot postförskott:

.....st KB 121st KB 116st KB 112st KB 107
.....st KB 118st KB 115st KB 111

Namn:

Bostad:

Postnr: Tel:

65:-
+ porto

BIBEL- och LÄRJUNGS

SKOLAN

5 okt – 3 nov

på BÄLLSTA MISSIONSCENTER

Stockholm ☎ 08-627 55 55

Medverkande:

ARNE IMSEN,
GUNNO ANDERSSON,
JAN EGIL HAFSAHL,
ALF PETERSON,
PER ARNE IMSEN,
KJELL HÄGERMAN m.fl.

NYTT SÅNGHÄFTE

300 sånger och körer

Sånghäftet är ett komplement till sångboken Särlaregn
(dvs, ingen av sångerna i häftet finns med i Särlaregn).

Pris 45:-

Orderadress: PILGRIM MUSIK & MEDIA, Welanderg. 26, 416 56
Göteborg, tel: 031- 84 24 34

VÄCKELSE
SÅNGER

Mer än 300 sånger,
psalmer och körer

INFÖR JESU...

fortsättning från sidan 7

uttorkade brunnarna, som utnyttjades som fängelsehålor. Brunnar som en gång bar friskt levande vatten till hug-svalelse.

Istället för att bli segervinnare, bli vi offer för de makter som opererar i tiden.

Hur ska man få Guds folk ut ur Egypten – alltså Guds folk ut ur världen? Vad är det Guds folk ska befrias från? Det är inget som sitter på ytan, det är något djupt invävt i människornas liv, därför att de hela tiden druckit av den ande som härskar i världen. Utan att de själva märkt det kommer de på alla områden att gestalta tidsandan.

”Det finns inte en enda sanning som står oantastad. Allt är ifrågasatt eller förnekat.”

Det är inte kraftlösa ting som formar människorna. Då Israels barn skulle lämna Egypten ser vi problemets karaktär. Vem skulle kunna utföra befrielseverket? Om man hade gjort det till en politisk fråga och beslutat vem som skulle ha ledarskapet enligt majoritetsbeslut, vem hade då blivit uttagen?

En sak är säker, det hade aldrig blivit Mose. Han hade heller inte fått uppdraget att överlämna detta budskap: *”Släpp mitt folk, så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen”*. Vem är det som kommer med sådana befallningar från ett nomadfolk utan politiskt inflytande, och vem är det som träder fram inför världshärskaressen med sådana anspråk? En nomad stiger upp ur anonymiteten och representerar ett förslavat folk utan några som helst rättigheter. Att tala om förtryck är för enkelt, de var trälar. När proklamationerna gjordes mobiliserar världshärskaressen sina resurser för att göra livet än mer outhärdligt, så att de inte mer skulle våga kräva frihet för detta folk.

Gud vill ha ett fritt folk och ett högtidsfirande folk, men han vill också ha ett folk som är avskilt för hans räddning. Att befrias, det är att komma ifrån Faraos spira, dödens välde. Faraos välde influerade, och bestämde deras liv i alla avseenden. De måste komma bort från detta inflytande. *”Släpp mitt folk”*, handlar om det folk som bär Guds namn, det är inte vilket folk som helst. Därför gäller det inte bara Guds folks rätt, utan Guds ära. Är Gud en rättfärdig Gud och förmår han att befria sitt folk till SANN frihet? Då måste allt förberedas och ordnas och vi se hur Gud går tillväga i

varje tid för att få loss sitt folk.

Gud vill att hans folk ska vara fritt. *”Led oss genom öknen, för du har erfarenhet”*, sa Mose till Hobab. Men det var eldstoden som skulle leda dem om dagen och molnstoden om natten. När de började röra på sig, förkunnade man uppståndelsens budskap med makt, och så bröt man upp och gick vidare till nästa etapp på trons väg.

När människor kallar på Hobab, samtidens religiösa orakel, dessa som ska vara kunniga och pålitliga, då blir man vilseförd eller bortförd. Situationen är fruktansvärd, kaotisk och förvirrande och det finns människor som knappast vet nödvändigheten av att leva ett sunt andligt liv. Det finns icke en enda sanning av det som utgör själva fundamentet för den kristna församlingen som är oantastad. Allt är ifrågasatt eller förnekat. Man har tömt begreppen på dess ursprungliga innehåll. När man säger Kristus menar människor olika saker. När man talar om dop har man olika associationer och referensramar. Detta är universellt och omfattas av hela mänskligheten och det är därför svårt för människor att komma till tro på Jesus Kristus.

I realiteten har man tagit bort himlen och helvetet, förändrat Gud och gjort människan till Gud. Man förkunnar att Kristus är ingen person utan ett medvetande. Vad innebär det? Naturligtvis att människor aldrig behöver någon form av förlåtelse, eftersom de aldrig står under någon fördömmelse eller befinner sig i riskzonen för att bestraffas.

Människan är inte bara god, hon är Gud. Man frågar sig hur detta är möjligt och tycker att det ligger så långt borta att det inte alls finns någon risk att vi skulle glida in i det eller anamma det. Så överskattar vi oss själva, för verkligheten är den att vi oerhört lätt blir offer för det.

De skulle ut ur Egypten, men i öknen skulle Egypten ut ur dem. Då visar det sig att de var fullständigt uppslukade av den ande som härskade i Egypten.

”När Guds folk upphör att erövra, då blir frälsningen en plats, istället för en väg.”

De hade väldigt svårt att värdera mannat som tilldelades dem. Ännu svårare hade de att ta emot undervisningen om hur mannat skulle tillägnas. Det uppstod en kris, sinnena började verka och de kände att det lukade kött och purjolök. Denna lukt var verkligen inte ett medel att driva dem framåt på trons väg, utan man fick reträttplaner.

Hade inte havet skilt dem åt, hade stora skaror retirerat. Det skulle inte många signaler till för att få dem i rörelse. Det finns en förkunnelse som gör att människor längtar till Egypten. Man börjar tänka på sina svaga skaror, framförallt kvinnor och barn. Hur ska det gå med dem? Ordet måste hållas levande och hur ska det kunna ske? Jo, genom påskan.

Detta är den stora hemligheten som kan bevara Guds folk; försoningen. Blodet gäller och det är själva stötestenen. Ta med allt som trons folk representerar, bara man slipper höra om blodet. Den stora skiljelinjen mellan all religiositet och sann kristendom.

Jesu blod representerar en väldig kraft. För vilka? För dem som är på väg, de som har avskilt sig och som sett landet och känner nödvändigheten av rening och befrielse. *”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.”* Vi måste riktigt befrias och renas från dammet och smutsen som omger oss. Det är andlig hygien i kraft av Ordets bad, som kan hålla oss rena från den besmittelse som finns omkring oss.

Bibeln talar om den dagliga förnyelsen och den speciella förnyelsen. Så går det från etapp till etapp, påskan pingsten och de andra högtiderna tillsammans med sabbaten, allt detta som vi har i Herren Jesus Kristus och som blir vår erfarenhet och upplevelse under vandringen. När vi nått målet kommer allt det andra att upphöra och då kommer tron att bytas i åskådning.

”Guds rike är ingen demokrati och kommer aldrig att bli det.”

För den urkristna församlingen var det ett mål att alla skulle vara uppfyllda av Anden. Det är en absolut förutsättning för att man ska kunna vänta Herren Jesus.

Sen står det: *”De blevo åter uppfyllda...”* Det är aldrig något stillestånd, utan en ständig utveckling som sker genom förnyelse. Det måste vara en strävan. Många gånger upplever vi Anden som något tillfälligt. Anden gör en eller annan visit och det kan ju vara inspirerande. Men målet är att Anden skall förbli i oss och över oss. Det heter så här: *”Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet. Alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses.”* Vattendop och andedop för ALLA.

Måste man bli döpt, och vilket dop ska man döpas med? *”Alla blevo de i*

havet och molnskyn döpta till Mose, alla åto de samma andliga mat..." *"Alla drucko de av samma andliga dryck, de drucko nämligen ur en andlig klippa som åtföljde dem och den klippan var Kristus."* Ibland är vi otroligt kräsna. Mannat är ju ett problem, det saknar kryddorna från Egypten. Det är inte de sensationella smakerna som vi vant oss vid och som vi tror måste vara med för att vi ska bli mätta och få den näring vi behöver.

Lite längre ner i samma kapitel står det: *"Allt detta som hände med dem hade en förebildande betydelse och blev nedtecknat i Skriften till varning för oss som lever i de yttersta tiderna."*

Så kom de ut ur Egypten och fick den föda och den dryck de behövde. De upplevde Guds ledning och kom så småningom in i landet. Livet i landet fick sin speciella karaktär – genom olydnaden. När Guds folk upphör att erövra och inta nya områden och istället slår sig till ro, blir frälsningen en plats i stället för en väg. Det blir ett slags viloläger istället för en front. Vi kan se på förebilderna, lära av dem och komma till insikt om att det inte finns några genvägar i någon tid. Gud har klart och tydligt uppenbarat vad som är hans vilja, med den enskilda människan och med sin församling.

Så här sas det på ett mycket tidigt stadium: *"Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta..."* Ordet måste alltså förkroppsligas, gestaltas och det gäller också i vår tid. Vad är världen och vad representerar den? Vad är Babylon, eftersom bibeln ständigt återvänder till undervisningen om Babylon, dess fasor och bedrägligheter för Guds folk. Det står faktiskt att det folk som hade intagit landet bortfördes i fångenskap. I Nya testamentet möter vi signaler av den här karaktären. Från Kol.2:1 heter det:

"Jag vill, att ni skall veta vilken hård kamp jag har för er, för dem i Laodicea och för alla andra som inte känner mig personligen." Man skulle kunna säga att det som är typiskt för en levande församling är att den befinner sig i en fruktansvärd kamp. Ibland förändligar eller materialiserar vi den helt och därför blir det lite oklart vad det egentligen gäller. Det talas om en kamp för församlingen i Laodicea. Vi kan förstå kampens karaktär om vi läser sändebrevet till Laodicea.

Farorna finns för församlingen att sekulariseras och förvärldsligas. Frågan är då varifrån den förvärldsligade församlingen hämtar sina förebilder, varifrån får den inspiration, eftersom den uppträder med en sådan självsäkerhet? *"Jag är rik, mig fattas intet..."*

Man skulle kunna använda olika uttryck för att beskriva Laodicea. Man kan tala om den sekulariserade, förvärldsligade församlingen, eller den ekumeniserade eller kommersialisera-

de församlingen. Vad som helst av detta skulle vi kunna nämna och det stämmer.

Den demokratiserade församlingen – Laodicea betyder folkvälde, och vi vet vad det alltid lett fram till. Det är att släppa fram massan och låta den avgöra, fatta beslut och upprätta myndighet. Men det gäller inte för Guds rike. Guds rike är ingen demokrati och kommer aldrig att bli det. Guds rike är en teokrati och församlingen ska förkroppsliga; inte vad tiden representerar av ideal och mönster, utan mönstersbilden som är oss given i Skriften.

I varje situation när vi möter uppbrottssignalerna sitter vi fast, eller det är maktblock som vill hindra oss. Vi måste få tag i den tro som är likt senapskornet, så vi kan säga till bergen och maktblocken som vi tillsammans representerar: *"Häv dig upp och kasta dig i havet..."* så att det kan bli en banad, framkomlig väg.

Vi läser i Kol.2: *"Ty jag önskar att deras hjärtan ska få hugnad, därigenom att de slutas samman i kärlek och komma till en full förståndsvishets hela rikedom, till en rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken är Kristus."* Här kommer vi in på kristendomens kärna och den enda hemligheten till det som vi kallar för tillväxt, fastän vi i vår okunighet vill reducera det till en fråga om rekrytering. Vi väntar att matriklarna ska friseras och vi vill se andra statistiska numerära framgångar, som kan mätas med politiska instrument.

"Under tiden vi menar oss tjäna Gud, kanske vi banar väg för antikrist."

Vi vill göra publika insatser som upplåderas av samtiden och uppträda så att vi kan säga att vi är minst lika många som de andra som arbetar i de politiska organisationerna. Det ligger långt utanför Nya Testamentets värld.

Det innebär inte att församlingen inte ska demonstrera, men det ligger på ett helt annat plan, det måste vi få klart för oss. Dessa sanningar är enkla men ändå svårt att tillägna sig, vi har en otrons bastion i vårt väsen och den hindrar eller sätter stopp för en sådan process.

"Ty jag önskar att deras hjärtan skola få hugnad, därigenom att I slutas samman i kärlek och komma till en full förståndsvishets hela rikedom..."

Detta är ett språk som inte kan användas i ett politiskt sammanhang. Det uppfattas, inte bara som stilbrott, utan som två oförenliga världar, med helt oförenliga språk och det går inte att förena, om inte församlingen ska

vara flerspråkig och därmed offer för babylonisk språkförbistring. Man har ingenting annat att göra än att gå tillbaka till Ordet och låta det få tala. Men då måste lydnaden vara upprättad, så att man är redo att lyda.

Verkligheten är den att vår bildning och civilisation bara leder till ett fortgående avlägsnande från själva ursprunget. Kanske under tiden vi menar oss tjäna Gud, banar väg för antikrists välde. Antikrists ande tränger igenom överallt, den är en andemakt som infiltrerar och konspirerar och det blir frågan om en slutlig integration. Världen neutraliserar Guds rike, driver det utanför sina territorier eller områden, så att det blir en omöjlighet att vara kristen.

"Världen kommer att betrakta de sant och rätt troende som antikrist."

Gud vill hjälpa oss tillrätta, så vi får kunskap. *"Här gäller det för de heliga att ha förstånd... ett förstånd med vishet"*. Alla behöver vishet, och det kommer inte över oss som ett opersonligt fludium utifrån universum. Det är fråga om att ta emot en person, att sätta sig ner vid hans fötter och lyssna på lärjungasätt och tillägna sig budskapet. Det heter:

"Ty jag önskar att edra hjärtan ska få hugnad, därigenom att I slutas samman i kärlek och komma till en full förståndsvishets hela rikedom, till en rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken är Kristus." Detta behöver vi naturligtvis tillsammans.

Vi talade om den oerhörda våg som nu går fram över mänskligheten, och över hela världen märker man spåren, ser trenderna som har utvecklats och blivit tendenser.

Kristus, säger man, är ingen person, utan ett medvetande och vi behöver ingen försonare. I realiteten behöver vi ingenting mer än kunskapen om att vi är gudar. Det är den moderna förkunnelsen i olika tappningar. I täten för detta, går förkunnare och profeter; den moderna tidens falska profeter. Ledarna för denna mäktiga formation i andens rike återfinns man inom många områden. Några av dem är inte kända utan lever sitt anonyma liv, medan andra har hög ställning, stort inflytande och makt. På olika nivåer och sammanhang är man med och banar väg och öppnar för antikrists välde, som portioneras ut och tas upp av människor i det profana samhället. Detta är ju opportunt och modernt. Så upptäcker man att människor i kristna sammanhang blivit anfrätta av det-

fortsättning sidan 28

VÄCKELSESÅNGER från Bällsta Missionscenter!

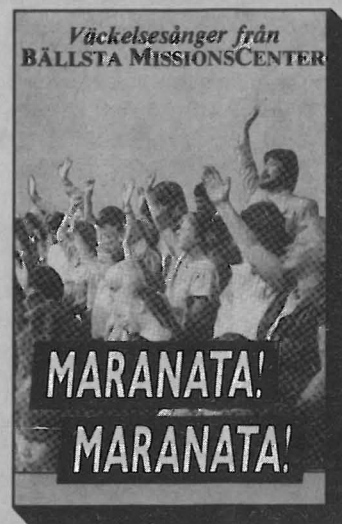
SIDA A:

- MARANATA, MARANATA!
- SE, DAGEN KOMMER
- DET VAR NÅDE, JA, NÅDE
- BORTOM MÅNEN
- FÖRUNDRAD JAG HÖR
- ORDET OM KORSET

SIDA B:

- UNDER JUBELSÅNG
- JESUS HAR FRÄLST MIN SJÄL
- ET HERLIG LIV
- DEN SOM VINNAR
- HIMLENS KONUNG
- SÅSOM HJORTEN TRÄNGTAR

Orderadress: PILGRIM, MUSIK & MEDIA. Welanderg. 26, 416 56 Göteborg. Tel: 031-84 24 34

INFÖR JESU...

fortsättning från föregående sida

ta och börjar tala ett nytt språk. Det finns variationer och olikheter, gradskillnader, men det är ingen väsensskillnad.

Aposteln förkunnade detta för många år sedan, då han talade om att antikrists ande redan var verksam. Den arbetar metodiskt och systematiskt för att nå det slutmål som går ut på att förneka att Jesus Kristus är Guds son. Varje generation har fört den förkunnelsen vidare och nu ser vi, inte bara embryon, som i urkristen tid, nu ser man fostret färdigt att förlösas. Det sker i kulturen, inte lokalt, regionalt eller nationellt, men globalt. Jag är helt övertygad om att det är detta Jesus menar då han säger: "Tiden kommer, då ingen KAN verka..." Det står inte FÅR. Orden är förstörda och allt är förbrukat, man kan inte predika, det finns ingen anknytning.

Det är fruktansvärt svårt att se dessa skillnader, man måste ha andedömning, profetia och kunskap. "Förståndsvishets hela rikedom", gör att man känner Kristus, vet vem han är, vad han är och vad han gör och vill. Man måste uppleva förhållan det: "De som hör honom till." Han har dispositionsrätt och äganderätt till oss, vår tid, vår kropp och våra resurser, allt tillhör honom. Vi hör inte världen eller samtiden till, VI HÖR HONOM TILL.

I andra kretsar förkunnar man också antikrist, men man säger: det är de kristna fundamentalisterna som är antikrist, de som nu stämpas som fundamentaliser och sekterister, de som beder, vittnar och talar om Jesu uppståndelse, om synd och nåd om hans tillkommelse, dessa bokstavstroende kommer man att försöka neutralisera. De sant och rätt troende kommer att bli betraktade som antikrist, av den

här världen.

De som kommer att gå i täten för detta, är kristenheten och framförallt alla andedöpta avfällingar. Den som anförde dem som grep Jesus, var Judas, som hade varit tillsammans med Jesus, kände igen hans röst och hade haft nära kontakt med honom. Judas ledde angrifarna till Jesus. "Han förrådde honom med en kyss." Det ligger mycket mera i det än vi vill tro och anar.

Den ekumeniserade, politiserade kristenheten, är farlig, för den går i täten för avfallet som sker med en accelererande rörelse. Så småningom kommer den genom skickliga teologer och med hjälp av katolicism, protestantism och sedan också med andra religioners teologer skapa den syntes som möjliggör förföljelse av en helt ny karaktär. Man har övergivit tron på synd, straff, eller fördömlse på ett mycket sofistikerat sätt.

När den nya världsreligionen börjar tala om människovärdet, och gudsbilden, då är kristusbilden och människosynen förändrad. Människan är gud och hon ska bli gud. Det är bara fråga om att överföra henne till ett nytt område, en annan plats, där hon ska förädlas. Det blir alltså inte fråga om martyrium eller förföljelse i gammal mening, utan tvärtom, det är frågan om reningsaktioner. Mänskligheten skall renas och förädlas. Den som opponerar sig eller visar tendenser till upproriskhet måste överföras till andra områden. De ska vara med om en reningsprocess för att återkomma som gudar.

Först antastade man frågan om jungfrufödseln, uppståndelse, Jesu liv och så har man fortsatt på punkt efter punkt för att angripa talet om Jesu tillkommelse. Nu angriper man det profetiska Ordet utifrån samma grunder och källor. Man ockuperar territorium och driver trons folk från det som var det ursprungliga kännetecknet. Så får

man ett surrogat och hänger sig åt den religion som blivit legitimerad och erkänd och betraktas som en del av den nya världsordningen och strukturen.

Nog behöver vi möta Jesus och bli medvetna om att allt som tar synlig gestalt har varit föremål för en process i den osynliga världen och blir en klar och tydlig markering av antikrists genomslagskraft.

"Sen till att ingen får bortföra eder genom sin tomta och bedrägliga vishetslära, i det han åberopar fädernaärvda människomeningar och håller sig till världens makter och icke till Kristus..." Bortföras i fångenskap. Bortföras för att integreras med något annat, uppfyllas av en annan ande och förkroppsliga ett annat evangelium.

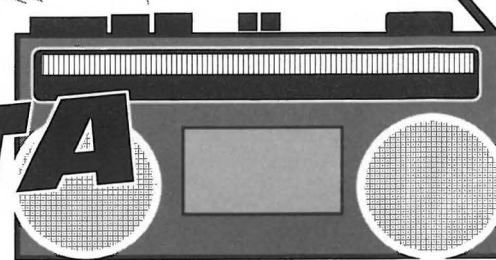
Det finns inga möjligheter att bli bevarad genom erfarenhet och kunskap som man förvärvat tidigare. Gårdagens erfarenheter är inte tillräckliga för att möta dagens svårigheter. Den kunskap som tidigare generationer förvärvat räcker inte för de svårigheter vår generation kommer att möta. Det är ett kompakt motstånd, en massiv och fruktansvärt aktiv andemakt som målmedvetet vill utsläta vår profil eller personlighet och beröva oss tron.

Bibeln säger att Jesus Kristus är sin församlings hälsa och helbräddgörare. Vi behöver ett möte med honom, så vi blir helade i vårt tankeliv, i vårt känsloliv och i vårt viljeliv. Vi behöver ett helande möte så vi får en klar Kristusbild, den profetiska ande som målar Kristus som apostlarna. Vi måste se Jesus, förenas och likbildas med honom och förbli där, tills han hemförlovar oss i härlighet.

Fienden kommer att ta allt i sin tjänst för att vilseleda och bortföra oss i fångenskap. Det som kan bevara oss är närhet till Jesus Kristus, vilket innebär att vi blir korsbärare i hans efterföljd.

Lyssna till

RADIO MARANATA

Sändningstider: _____

STOCKHOLM 91,1MHz:

Månd – torsd 8⁰⁰ – 9⁰⁰

Fred 19⁰⁰ – 19³⁰ (Arabiska)

19³⁰ – 20⁰⁰ (Spanska)

20⁰⁰ – 21⁰⁰

Sönd 9⁰⁰ – 10⁰⁰

88 MHz:

Sönd – torsd 8⁰⁰ – 9⁰⁰

Månd 18⁰⁰ – 19⁰⁰

Onsd 19⁰⁰ – 20⁰⁰

Sändningstider: _____

GÖTEBORG

94,9MHz:

Lörd 17⁰⁰ – 18⁰⁰

Sändningstider: _____

ÖREBRO

95,3MHz

Tisd 20¹⁵ – 21¹⁵

Torsd 20⁰⁰ – 21⁰⁰

Lörd 20⁰⁰ – 21⁰⁰

VAD GÖMMER DU I DITT HJÄRTA?

Frågan är kanske ofin och långt ifrån enkel att svara på, men oerhört viktig. Ty det frö du bär i ditt hjärta skall tillväxa och bära frukt. Det ser idag ut som petisserier och bagateller, men en dag skall det handla om liv eller död.

Guds ord vill lära oss vad som leder till liv. Själva kan vi inte förstå det, vi är alla vilseförda och redan märkta av dödsbringande filosofier. Därför har Gud givit oss Ordet, det som leder till liv och som kan upplysa våra ögon.

I Josuabokens kapitel 6 och 7 finner vi två representanter för detta allvarliga hjärtats val. Först är det Rahab. Hon var medborgare av det folk som skulle förtrampas, invånare i den förlorade staden – och sköka. Hon hade inte några som helst förutsättningar. Hennes väg såg glasklar ut, född förlorare hade hon vandrat fördärvets väg och nu var förgörelsens timma slagen.

"Men skökan Rahab, fick bo ibland Israels folk, detta därför att hon gömde de utskickade."

Så möter vi Akan, son av Juda stam, tillhörande det utvalda folket. Han hade varit med vid Jordan, när vattnet stannat och hela folket gått torrskodda över.

Honom tillhörde löftena, han var också med den dagen då Jerikos murar föll, då Gud gjorde undret och fienden besegrades. Han var sannerligen ingen förlorare.

Men det hände något! Han säger: *"Jag såg en dyrbar mantel från Sinear och tvåhundra siklar silver och en guldplatta, och till detta fick jag begärelse och tog det och se, det är gömt i jorden."* Akan gömde begärelse i sitt hjärta. Begärelsen

blev havande och födde synd. Det som i Guds ögon var främmande och ont, det såg Akan som dyrbart. En mantel från Sinear. Något att gömma sig i under kalla dagar, eller att ståta med vid högtidliga tillfällen. Guld och silvret som Herren uttryckligen sagt tillhörde Honom och endast Honom, det tog Akan för sin egen räkning. Hjärtats begärelse blev Akans död.

Om Rahab står skrivet: *"Hon band det röda snöret i fönstret."* Det var det enda hon hade att förlita sig på. De män som Herren hade skickat ut, dem hade hon gömt. Och i sitt hjärta gömde hon löftet, därför knöt hon det röda snöret i fönstret och på den dag då död och förintelse drabbade hennes stad och hem, då heter det om Rahab: *"Hon fördes ut."* Så fick hon bo ibland Guds folk och hon är nämnd bland de trons hjältar som nu väntar att Jesu brud skall inta sin plats.

Vad gömmer du i ditt hjärta? har det som är stygt i Guds ögon blivit dyrbart för dig? Hanterar du livskapitalet för egen räkning, glömsk av att det tillhör Herren? Då har du beträtt dödens väg.

Men det ord som Gud har skickat ut når dig. Budskapet om det röda snöret. Det är bilden på försoningen, Jesu blod som är din lösensumma. Du är köpt fullkomligt fri från synd, från död och undergång. Göm denna skatt i ditt hjärta och du skall leva för evigt – i härlighet – hos Gud.

MÄRTA BERG STRÖMMARE

KRISTENDOM ...

fortsättning från sidan 4

och samhälle. Generationer har ofta tillförts en ström av välsignelser genom en enda människas gudshängivenhet – så sker ännu. Att detta säl-lan uppmärksammas ändrar på intet vis fakta i detta förunderliga fenomen.

Att man även i tidigare radikalt kristna kretsar har övergivit denna evangeliska samhällssyn vittnar följande citat ur ett par ledare i tidningen Dagen om:

"Det har funnits förhållanden då det endast behövs att Guds folk hängivit sig åt bön och en väckelse har uppstått. Men det är under förutsättning att det inte funnits något i den allmänna opinionen eller i lagstiftningen som varit ett avgörande hinder för en sådan väckelse. Om opinionsbildningen och lagstiftningen ligger i gudlöshetens och moralupplösningens händer räcker det inte med att bedja."

I vilkas händer stod männe opinionsbildningen och lagstiftningen i Sodom och Gonmorra, samt i alla senare tiders kulturer och världsriken, som trätt fram, upplösts, brutit samman och gått under? – stackars Abraham, som så låtit sig förledas av sin fanatiska tro, att han låter ondskan bli en utmaning till förbön för det folk, som så sorglöst hastar mot katastrofen, bedövat av materialismen och upptänt av lidelsernas förödande eld. Borde han inte istället startat en kampanj för att påverka och vända opinionen?

"Likaledes, så som det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras. Kommen ihåg Lots hustru." Luk. 17:28–30,32.

I en annan ledare i samma tidning kunde man också läsa:

"Kristendomen är en sådan värdefull företeelse att även den minsta gnutta av densamma, även den kristna livsstilen utan den personliga upplevelsen, har sitt stora värde såväl för individen som för samhället."

Detta kan ju fattas, som ett ovanligt stort förtroende för kristendomens inflytande och borde därför vara prisvärt. Men finns det icke ett klart uttalat tvivel i denna advokatyr? Eller rent av en mycket farlig förnekelse.

Kan man verkligen lösgöra den kristna livsstilen från den personliga upplevelsen? – Detta är den efterapostoliska tidens typiska dialektik och leder ofelbart till katolicism. Alla vägar leder till Rom – detta är en av de säkra.

Det är i dessa två citat, för det andliga livet två absolut livsviktiga funktioner, som kommer i kläm: Bönelivet

och den personliga upplevelsen.

Det finns en djup längtan efter andliga verkligheter i vår tid. Många kristna ser behovet och viger sig helt åt väckelsen – andra förstår inte sin tid och sina möjligheter. – Det är ett stort svek att föra denna väckelselängtan in i politiska banor under förvändning att detta religiöst-politiska bländverk skulle var en väckelse, med samma upprinnelse som tidigare andliga väckelserörelser.

* * *

Från annat håll framförs ofta tesen om ansvaret för människans totalitet och icke endast hennes eviga frälsning.

Detta argument låter ju storslaget och framförallt kristet.

Men då man söker utröna de praktiska verkningarna av denna förkunnelse blir man icke längre så övertygad. Avfallet för med sig en överbetoning av människans sociala problem och hjälpbehov och förrycker den andliga balansen i målsättningen. Det är de timliga omsorgerna som ständigt träder i förgrunden, medan de eviga får allt mindre utrymme.

Kristendomen är långt ifrån motståndare till samhällsordning och socialt framåtskridande. Sannolikt har de verkligt troende varit mer engagerade i samhällsförbättrande verksamhet än de flesta andra. Deras mål har emellertid icke varit att reformera samhället, men då de tagit sin kallese på allvar har detta alltid blivit en frukt av deras brinnande gudsfruktan. Där evangelium får sanera upprättas de bästa tänkbara förhållanden.

Vem skall gå in i de uppgifter den kristna kallelsen i första hand gäller, om de som är kallade sviker eller förloras till andra mindre väsentliga uppgifter? Är det icke lika nödvändigt att ställa den frågan, som det är att fråga varför många kristna är tveksamma eller avvisande till politiken.

Kulturella, politiska och ekonomiska sidogrenar i verksamheten suger musten ur församlingarna och en markant andefattigdom blir följden till obotlig skada för Guds verk.

Vi har för närvarande bortåt ett-hundra troende riksdagsmän i Sverige. Situationen i vårt land skulle förmodligen icke ändras nämnvärt om vi finge ytterligare hundra. Men om det uppstod hundra profeter, evangelister, herdar och lärare, som trädde fram i Andens kraft och offrade sig helt för Ordets och böns tjänst, så skulle det betyda kursförändring i många avseenden. Människor vunna för Gud betyder ett nytt sinnelag och en ny ande. Det är den enda räddningen för hem och familj, för barn, ungdom och samhälle.

Gud vill! Men vill vi?

Församlingen har fortfarande gigantiska möjligheter att demonstrera effekten i sin gudomliga fullmakt.

Lika litet som församlingen låter sig påverkas av statligt tvång i avgörande trosfrågor lika omöjligt är det att finna någon gemensam nämnare för kristendom och politik.

Det är ett stort fattigdomsbevis andliga ledare företer då de belastar de politiska partierna för det andliga förfallet i tiden. Därmed underkänner de fullständigt det berättigade i sin egen existens och kraften i det evangelium de predikar. Andliga problem kan aldrig lösas med politiska medel. Politik kan varken kristna eller avkristna ett folk. Möjligen förkyrkliga eller avkyrkliga. Och detta är förvisso icke samma sak.

Att göra det politiska valet till en kallelsefråga och valsedeln till ett vapen för moralisk upprustning och kristendomens plats i skola och samhällsliv låter onekligen vackert men är i verkligheten ett talande exempel på den avkristning som pågår också i kristenheten. Evangelium är nämligen till sin innebörd något helt annat än reformprogram som i dessa dagar presenteras av många sammansvurna moralister med de mest olika trosinriktningar. Vad är det man vill uppnå? Tydligt har man ett religiöst mål, och detta tror man sig kunna nå med politiska medel. Det har sagts att denna aktivitet är en väckelse i kristen mening, men det har ansetts lika nödvändigt att upprepade gånger poängtera att församlingarna som sådana skall stå helt utanför denna mönstring. Även om det bevisligen icke har gått att förverkliga detta uppsatta ideal – många församlingar politiseras på smygvägar – är dessa argument ett slående bevis på denna väckelses karaktär.

Äktheten hos en väckelse i nytestamentlig mening uppenbarar sig däri att den vänder sig till individen såsom ett nådeserbjudande från Gud till frälsning ut ur tidsålderns onda väsende. En väckelse börjar alltid med Guds folk! "Om signalen, som bassunen giver, är otydlig, vem gör sig då redo till strid?" En verklig väckelsesignal samlar Guds folk till bön och för dem in i en väntande och vakande ställning. Väckta och förnyade blir de bärare av Guds heliga eld till sin samtid. Striden är andlig och kan icke vinnas med köttsliga vapen hur starka dessa än kan förefalla vara. Då församlingen är där hon skall vara blir hon en stad på berget vars ljus icke kan döljas. Hon blir utsatt för många attacker och listiga anslag men kan icke neutraliseras av mörkrets styrkor.

Denna artikel skrevs 1964. Idag är den mer angelägen och aktuell än någonsin! Med smärre justeringar publiceras den därför nu.

KÄRA SYSKON...

fortsättning från sidan 8

den – alltid glad och ivrig. Hon skickar hälsningar till er alla.

Jag åkte måndag morgon till justiciepalatset för att försöka hjälpa några av de fångar som vi har på listan. För några lyckades jag få rättegångs dag bestämd, andra blev lovade att kallas denna vecka för att få papper från avslutad häkttningsförhandling. Men några är det svårare hjälpa. Man hittar dem inte i böckerna, deras utredningar har kommit bort. I värsta fall får man begära rekonstruktion. En lång och komplicerad process när man valt att arbeta utan att betala murtor...

Där har Belkys gjort en fin och oundgänglig insats. Som juriststuderande har hon möjlighet att uträtta ärenden som kräver advokathjälp.

Jag sprang mellan avdelningarna, och utanför varje kammare satt en grupp fångar vaktade av poliser. Många hälsade, sträckte fram sina handklovesförsedda händer för att hälsa: "När kommer du nästa gång till Victoria?". Många har ett nytt testamente i fickan, och läser medan de väntar på att äntligen bli förhörda. Slaktfåren börjar förstå vem som är deras herde...

När jag kom hem, var Belkys mor och syster hos oss. De hade lagat mat, och bjöd på "sancocho" – dominikansk köttsoppa. Jättegott! Och Sandra var stolt över att ha sålt för trettio peso i colmadon. "Jag säljer bättre än Stefan!" sa hon glatt.

Strömmen hade varit borta hela dagen, så det fanns ingen is kvar. Granarna kom och bad att få köpa kallt vatten så länge vi hade det! Vår colmado säljer inte öl och sprit, men helt klart är att vi gör succé genom att sälja is som garanterat är frusen av köpt, renat vatten.

Sen har det hällregnat, så eleverna som annars kommer varje måndag, onsdag och fredag kl 18.00 för att lära sig läsa, uteblev. Och lika bra det, för strömmen kom, så jag kunde sätta igång skriva faxhälsning till er, kära syskon!

Maranatahälsningar med
Upp. 19:11–15.

Stina

MISSIONEN

Guds hjärteangelägenhet
PG 441005–6

Maranataförsamlingen
Stockholm

Beställ SOMMARKONFERENSEN på kasset!

Vill Du förmedla dess budskap vidare? Hade Du inte möjlighet vara med? Här kan Du beställa möteskassetterna från Latorp '91. Anteckna vilka kassetter Du önskar och sänd till nedanstående adress.

35:–/möte+porto. (De flesta inspelade på två kassetter.)

.....st LÖRD 13/7	19.00	VÄCKELSEMÖTE A Imsen
.....st SÖND 14/7	11.00	A Imsen predikar
.....st "	15.00	Arabmission
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE A Imsen predikar
.....st MÅND 15/7	11.00	A Imsen predikar
.....st "	15.00	F Jacobsson/H Lindelöw om Sovjetresan
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE Vittnesbörd. G Andersson predikar
.....st TISD 16/7	11.00	"Vad står EG för?" A Imsen/J E Hafsahl
.....st "	15.00	"Vad står EG för?" A Imsen
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE Vittnesbörd. F Jacobsson predikar
.....st ONSD 17/7	11.00	"Kristendom och/eller politik?" A Imsen
.....st "	15.00	Mission. A Imsen talar
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE Vittnesbörd. A Peterson
.....st TORSD 18/7	11.00	Den moderna musiken P A Imsen
.....st "	15.00	Vad är New Age-rörelsen? J E Hafsahl
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE Vittnesbörd. M Strömmare predikar
.....st FRED 19/7	11.00	A Imsen talar
.....st "	15.00	A Imsen talar
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE Vittnesbörd. Gunno Andersson predikar
.....st LÖRD 20/7	11.00	A Imsen predikar
.....st "	15.00	A Imsen talar
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE A Imsen
.....st SÖND 21/7	11.00	G Andersson predikar
.....st "	15.00	Arabmissionen M Abna Aissa
.....st "	19.00	VÄCKELSEMÖTE A Imsen leder. P A Imsen predikar

Namn:

Bostad:

Postnr/adress:

Telefon:/.....

Orderadress: Pilgrim Musik & Media, Welanderg, 26, 415 56 Göteborg.
Telefon: 031-84 24 34.

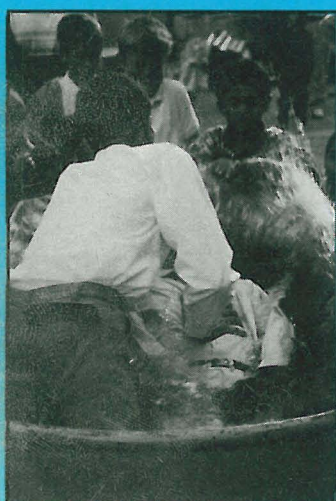
FRÄLSNING – PÅNYTTFÖDELSE:

Bibeln säger att alla människor har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud. (Rom 3:23) I denna ställning är ingen välbehaglig inför Gud, utan är under fördömlse, evigt skild från Gud och den eviga saligheten.

Men Gud har gjort det möjligt för människan att bli räd dad. *"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv. Ty icke sände Gud sin son i världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom."* (Joh. 3:16–17)

"Den som tror på honom, han bliver icke dömd..." (v. 18)

Det framgår klart och tydligt, då vi läser vår bibel, att ingen människa kan frälsa sig själv genom goda gärningar. Ej heller kan någon kyrka frälsa, – endast Jesus. Genom tron på honom får vi syndernas förlåtelse och bliver födda på nytt genom Guds ande. *"Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall bli frälst."* (Rom. 10:13)

DOP I VATTEN:

"Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst." (Mark. 16:16) Dopet ingår som ett moment i nytestamentlig frälsningsupplevelse. Jesus lade stor vikt vid detta när han sände sina lärjungar att förkunna evangelium. *"Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn..."* (Apg. 2:38) Vi kan inte gå förbi denna sanning, den måste vara med.

Det är inte fråga om barnbegjutning, det är helt främmande för Guds ord, utan ett dop, som betyder att neddoppa i vatten. Paulus talar om det i Rom. 6:3,4, som en begravning med Kristus, för att uppstå med honom och vandra i ett nytt väsende i liv.

Förkasta inte Guds ord i detta avseende, utan tag det som det står. Se förmånen i detta steg, ty det ligger en rik välsignelse i denna handling.

"Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro fjärran, så många som Herren, vår Gud kallar." (Apg. 2:38–39)

Alla människor som upplevt pånyttfödelsens under och dop i vatten, äro inneslutna i detta löfte. Det är icke på grund av goda gärningar eller dina egna förutsättningar som du får uppleva uppfyllelsen av den Helige Ande. Nej, det är en gåva som tages emot i tro.

DOP I HELIG ANDE:

Jesus sade till lärjungarna: *"Bliven kvar i Jerusalem till dess I från höjden bliven beklädda med kraft."* Denna kraft behövde apostlarna för att kunna bli effektiva i sin tjänst som själavinnare. Hur mycket mera behöver icke du, som är kristen, uppleva denna kraft i ditt liv för att kunna vara en Jesu lärjunge. *"Men när den Helige Ande kommer över eder skolen i undfå kraft och bli mina vittnen."* – *"De begynte tala andra tungomål, efter som Anden ingav dem att tala."* (Apg. 2:4)

Det är vi
som gör
MIDNATTS-
ROPET

CHEFRED
och
ANSVARIG
UTGIVARE:

Finn Arne
Imsen
REDAKTION
och
LAYOUT:

Per Arne
Imsen

Ulla
Näsholm

Stina
Fridolfsson

Irene
Dahlberg

AnnaKarin
Gustafsson

TRYCKNING

Mikael
Eliasson

DISTRIBU-
TION:

Anita
Eriksen

Adress: Box 20134, 161 02 Bromma, tel. 08 – 627 55 55 • Postgiro: 486465 – 8 • Ut kommer med 6 nummer om året • Prenumeration är gratis. Möjlighet finns att stödprenumerera 250,-/år (eller mer) • Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett • Redaktionen tar tacksamt emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc. • Tryck: Telkä Offset, Bromma 1991. Ömslagsbilder: THOMMY JAKOBSSON, IRENE DAHLBERG

Jag önskar ☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Ändra min adress

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 – 8)

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Namn: _____

Bostad: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Adress: _____

Tel: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA